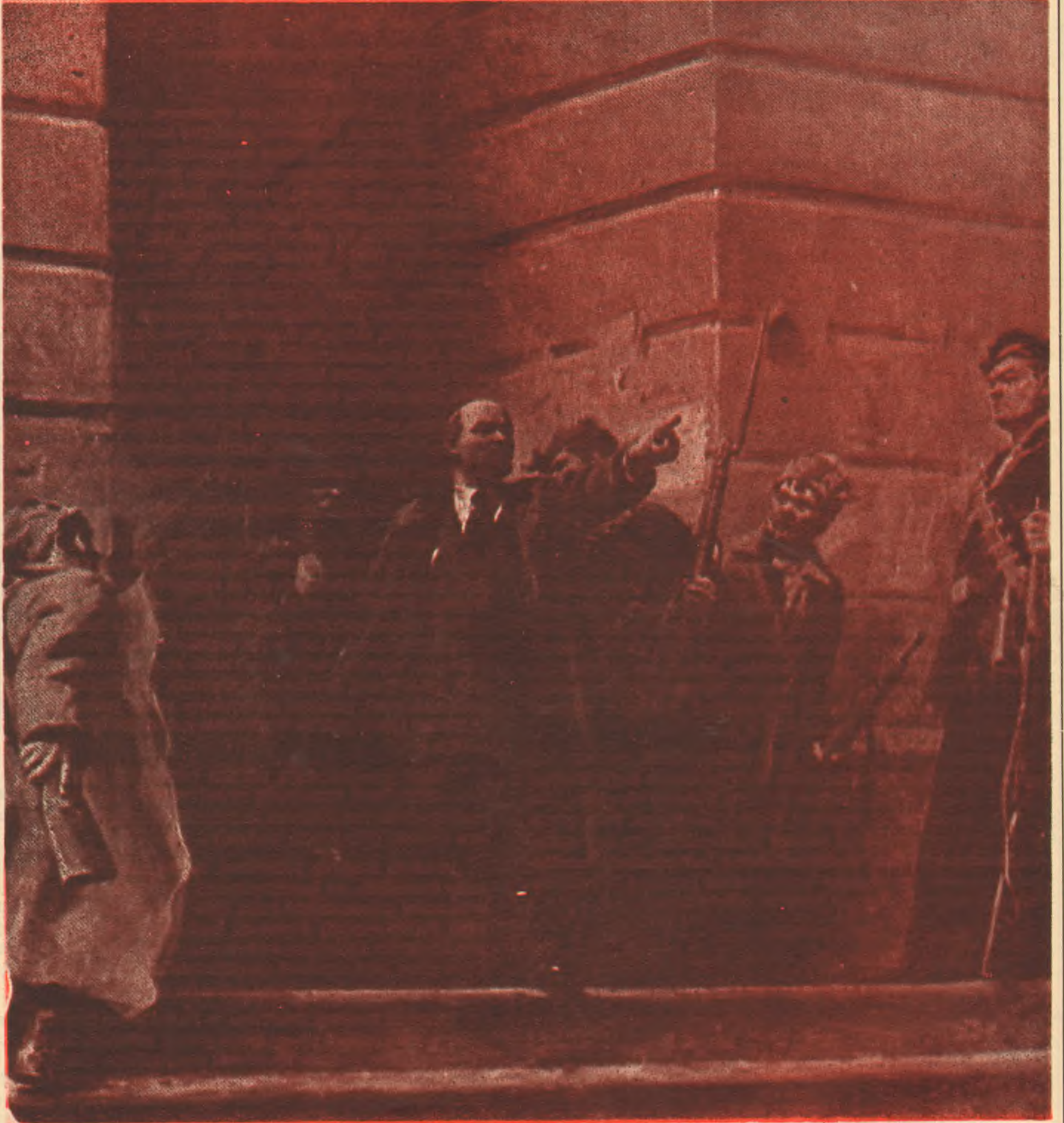
PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 SAYI : 5 6 KASIM 1977 SİYASİ GAZETE FİATI : 400 Krş.

Büyük Ekim Devrimi 60. Yıl Dönümünde Dünya İşçi Sınıfına Yol Gösteriyor

başyazı

Devrimci Derleniş Komiteleri Nedir, Görevleri Nelerdir?

Bir ülkede sosyalizmin başarısı ancak o ülkedeki sosyalistlerin örgütlü mücadelesinin vardığı boyutlarla değerlendirilebilir. Bu ise İşçi Sınıfı Partisinin o ülkede varlığı ve yığınlar içerisindeki teşkilatlanma düzeyiyle ölçülür, İşçi Sınıfı Partisi olmadan Finans Oligarşisi ve Tefeci Bezirgân düzenini yıkıp halkın demokratik iktidarını kurmaktan hattâ faşizmi gerilemekten sözetmek bile gülünçtür.

Ülkemizde de İşçi Sınıfı Partisinin yokluğundan dolayı: nicelikçe oldukça güçlü olan sosyalistlerimiz, işçi sınıfına ve tüm halka öncülük etmek şöyle dursun, faşizmin her saldırısında biraz daha geriliyor, finans-kapitalin her provakasyonunda biraz daha dağılıyorlar.

Faşizmin saldırılarını püskürtecek, ona karşı tüm halkı işçi sınıfı öncülüğünde iktidara götürecek mücadele Proletarya Partisi ile verilebilir ancak. Böyle bir partinin olmadığı dönemlerde ise sosyalistlere düşen birinci görev bu partinin örgütlenmesidir.

Türkiye'de sosyalist hareket ufak gurupların cephe gerisinde iktidar yırtınmalarıyla kakırdamaya yüz tutmuş bir durumda Lenin Usta'nın deyimiyle hareket ilkellik kabuklarını kırıp, bir türlü modern bir döğüş aracına sahip olamıyor. İşte tüm Türkiye Sosyalistleriyle bu konu üzerinde yani:

«Bütün Rusya'yı (Biz Türkiyeyi diyoruz) kapsayan devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşmalıyız. Ve bunun için vakit geçmiş değildir.» (Lenin, Ne Yapmalı s. 214)

Evet tüm Türkiye'yi kapsayan devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşmak için vakit geçmiş değildir ve bütün çabamızı bu konuda yoğunlaştırmalıyız.

İşte gazetemiz Devrimci Derleniş çıktığından bu yana Bütün Devrimci gurupların belli prensipler çerçevesinde birleşebilmeleri için, yani Proletarya Partisinin yeniden örgütlenmesi için çaba gösteriyor. Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş cephesinin örgütlenmesi başarılıncaya değin de bu konuda çaba göstermekten geri kalmayacaktır. Aslında bu çabalar Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yıllar öncesinden başlatmış olduğu derleniş çabalarının sürdürülmesinden, bu Lenininst prensipler uğrunda döğüşmekten başka bir şey değildir.

Devrimci Derleniş'in Eylül 1977 tarihli üçüncü sayısının başyazısı şöyle bitiyordu: **«Hem eylem birliğine hem de örgüt birliğine yönelik biçim Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi olmalıdır. Ülke çapında oluşturulacak Devrimci Derleniş Komiteleri, lafla zaman yitirmeksizin Halk Uyanış Güçleri örgütlemelidir. Ve her eğilimden Devrimci Derleniş Komiteleri «belirli kontenjanlarla temsilcilerini demokratikman seçip» kalıcı Merkezi Devrimci Derleniş Komitesine bağlanarak örgüt birliğine yönelebilirler.**

Elbette bu işin biçim tarafıdır.

Birleşmenin metodu ise:

1 — Gurupların teorik savaşı sürdürmeleri,

2 — Hareketi işçileştirip köylüleştirmeleri

3 — Zartzurta paydostur.» (Devrimci Derleniş s. 3 Eylül 1977)

Devrimci Derleniş'in bu özetin özeti ama somut önerisi Türk sosyalistlerinin konuşma tartışması, uğrunda çalışması gereken günün en yakıcı görevi, yakalanması gereken ana halkadır. Çünkü :

«Bir Proletarya Partisinin ve Proletarya bilinçli hareketinin Türkiye'de doğması için önce derleniş lazım» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Derlenişin Yolu aktaran Devrimci Derleniş. Sayı 1)

Devrimini başarmış, proletaryayı iktidara getirmiş başarılı çelik çekirdeklerin mücadele tarihlerini incelediğimizde hep bu Leninist prensibin hayata geçirilmesiyle ancak partinin sıhhatli doğabildiğini görürüz.

Derlenişin prensip ve biçimleri ise yine Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından ta 1967 lerden beri geliştirilmiş en son Anarşi Yok! Büyük Derleniş! broşürüyle en somut parola ve biçim formülasyonuna ulaşmıştır. O parola ve biçimler üzerinde tekrar tekrar durmak, an geçirmeksizin de hayata geçirmek lazımdır.

Anarşi Yok! Büyük Derleniş! broşüründe önerilen birleşi yolu:

a) Teorik savaş

b) Hareketi işçileştirip köylüleştirme

c) Zartzurta paydostur.

Yani Türkiye'de sağlıklı bir Proletarya Partisi ve Proletarya bilinçli hareketinin doğmasını samimice isteyen tüm devrimci guruplar acımasızca teorik savaş vermelidirler. Ama nasıl: Ülkemizin ve halkımızın objektif, somut sorunları üzerinde oportünizme topluca yaylım ateşi açarak; Nerede: İşçiler, köylüler forumunda. Tüm devrimci eğilimler, işçilerin, köylülerin önünde, onların problemleri üzerinde ve onların kurtuluşu için tartışabilmeye hazır olmalıdırlar. Çünkü gerçek arınma işçi sınıfı denizinde örgütlü mücadele ile olur. Yanılgılar ancak o forumda asgariye iner. Bu arada tüm devrimci guruplar Finans-Kapital'in kundaklamalarıyla azıttırılan kan davalarından vazgeçecek devrimci uyanıklığı gösterebilmeli, anlayışla dayanışarak Finans-Kapital provakasyonlarını boşa çıkarabilmelidirler. Ancak böyle bir yola girildiği takdirde kalıcı, örgütsel birliğe varmaktan, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı aktifçe mücadele etmekten söz edilebilir.

Yalnız, yukarda saydığımız bu birleşi yolundaki eylemler hangi biçimlerle ve nasıl hayata geçirilecektir? İşte burada önerilecek en somut biçim **Devrimci Derleniş Komiteleridir.**

DEVRİMCİ DERLENİŞ KOMİTELERİ

Uygulanacak her eylem,, tutulacak her yol kendine göre bir örgüt biçimiyle hayata geçirilebilir ancak. Derleniş yolu prensiplerinin hayata geçirilmesinde de en uygun biçim Devrimci Derleniş Komiteleri örgütlenmesidir. Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi örgütlenmesi gereğine inanan tüm devrimci eğilimler yahut adı başka örgütler birleşi yolunu şekilsiz, amorf bir biçimde yürütmeyeceklerdir elbette. Teorik savaşın düzenli yürütülmesi, hareketin işçileştirilip, köylüleştirilmesinin başarılı olabilmesi, gurupsal çekişmelerin yerini yoldaşça ilişkilerin alabilmesi için asgari bir örgütlenme gereklidir. İşte bu örgütlenme için :

«Birtek yuvarcık değil, BÜTÜN DEVRİMCİ GURUPLAR, hemen «DEVRİMCİ DERLENİŞ KOMİTELERİ» kurabilmeli, belirli kontenjanlarla temsilcilerini demokratikman seçip göndermelidirler.» (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! s. 29)

Devrimci Derleniş Komiteleri, devrimcilerin bulunduğu her yerde kurulabilir ve kurulmalıdırlar. Bu komitelerde örgütlenen devrimciler çevrelerindeki halkı Halk Uyanış Güçleri (her türlü yığın örgütlenmeleri) biçiminde örgütlemelidirler. Böylece Finans-Kapitalin azgınlaşan saldırılarına karşı çıplak elle fedakarca göğüs geren yiğit devrimci gençliğimizle birlikte halkımızında örgütlü mücadeleye kazanılması mümkün olacaktır.

Devrimci Derleniş Komiteleri ve Halk Uyanış Güçlerinin iç işleyişleri konusunda fazla ayrıntıya girmek mümkün değildir. Çünkü önerdiğimiz derleniş Komiteleri devrimcilerin olduğu her bölgede, her semtte, iş yerinde kurulabilir. Her birimde kurulacak komite kendi bölgesinin orijinal ilişki-çelişkileri içinde yönelecektir. Dolayısıyla gerek kendi bölgesinin somut sorunları gerekse genel devrimci hareketin sorunları üzerinde orijinal görüşleri olacaktır. Bu yüzden kurulacak komitelerin kendi inisiyatifiyle derlenişe daha yönelebilmeleri için yukarıdaki genel aydınlatmayla yetinmek kaçınılmazdır.

(Devamı 15. sayfada)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (V)

MAOCU BOZKURT BOZKURTLAR Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» ve MALTHUSCULUK

«Mao Zedung Düşüncesi», Marksist özgürlük öğretisine kara çaldıktan sonra, anti-Marksist şöyle bir teze sarılır:

«Gelecekte daha çok insan olacak ve tahıl yetmeyecek, dolayısıyla insanların maden cevherlerinden yiyecek çıkarması gerekecek. Böylece özgürlük, ancak dönüştürme yoluyla elde edilecektir. Gelecekte o kadar da özgür olmak mümkün olacak mı?» (Yayınlanmamış Yazılar s: 181)

Açıkça söylemeye dilimiz varmıyor ama bu tez Malthuşculuğun ta kendisidir. Mao Zedung gibi, koca bir ülkenin devrimini yönetmiş bir partinin liderine yukardaki saçma sözleri yakıştıramıyoruz; fakat ne yazık ki gerçeklik bu. Başkan Mao geçmişte Marks-Engels ve Lenin ustalarca yüzüne tükürülen, insanlığa yöneltilmiş en soysuz saldırı ve iftiralardan biri olarak değerlendirilen bu Malthus'cu teze sanki bir matahmış gibi sarılabiliyor. Hem de Marksizm'in bu konudaki tezini bile bile inkar ederek.

Demek ki, insan bir kez Marksizm'e silah çeker ve onu inkar ederse, geçmişte ne kadar olumlu, büyük işler yapmış olursa olsun, o insanın düşmeyeceği bataklık ve o bataklıklarda buluşmayacağı sözde «bilim adamı», özde bilim düşmanı burjuva tezgahtarı yoktur.

Yukarda, aktardığımız metinde «Mao Zedung Düşüncesi» iki anti-Marksist tez ileri sürüyor:

1 — «Gelecekte daha çok insan olacak ve tahıl yetmeyecek, dolayısıyla insanların maden cevherlerinden yiyecek çıkarması gerekecek.»

İnsanlar gelecekte maden cevherlerinden yiyecek çıkarabilir. Ama bunun nedeni madenlerden yiyecek elde etmenin, tahıl üretiminden daha kolay daha verimli hale gelmesi olabilir. Yoksa nüfusun artması ve buna bağlı olarak tahılın yetmemesi olamaz. Çünki bu Malthuscu saçma iddiayı ustalar yıllarca önce şöyle çürüttüler:

Engels Usta'nın, 1844 te daha 24 yaşındayken bu iddiaya verdiği cevap şu :

«Gene de bir, evrensel aşırı nüfus korkusunu bütün dayanaklarından yoksun bırakmak için, bir kez daha üretim gücüyle nüfus arasındaki ilişki sorununa dönelim. Malthus bütün sistemini dayandırdığı bir formül koyuyor ortaya: Nüfus geometrik diziyle çoğalır— 1+2+4+8+16+32, vb.. Toprağın üretken gücü ise aritmetik diziyle çoğalır— 1+2+3 +4+5+6, Aradaki fark açıktır, korkunçtur; ama doğru mudur? Toprak üretkenliğinin aritmetik diziyle arttığı nerede tanıtlanmış? Toprak alanı sınırlıdır. Bu, çok doğru! Bu toprak yüzeyinde istihdam edilecek iş gücü, nüfusla birlikte artar. Hatta tutalım ki, emekteki artışın neden olduğu verim artışı her zaman emek artışına orantılı olarak artmıyor olsun: Gene de üçüncü bir öge daha vardır ki, bu, kuşkusuz iktisatçıların asla önem vermedikleri ve ilerlemesi, en az nüfus kadar hızlı ve onun gibi kesintisiz olan bilimdir. Bu yüzyılın tarımı yalnızca kimyaya olsun... ne kadar çok şey borçludur. Ama bilim en azından nüfus kadar hızlı büyümektedir. Bunlardan ikincisi, bir önceki kuşağın büyüklüğüne orantılı olarak çoğalır ve bilim de bir önceki kuşağın aktardığı bilgi kitlesine orantılı olarak artar, yani en sıradan koşullar altında bile bilim geometrik diziyle ilerler ve bilimin üstesinden gelemeyeceği ne vardır ki? Ama «sadece missisipi vadisinde işlenmeyen toprakların bütün Avrupa nüfusunu doyurmaya yeter» olduğu söyleniyorken, yeryüzü topraklarının ancak üçte-biri ekilmekteyken ve bu üçte-birinin verimi daha şimdiden bilinen iyileştirme yöntemleriyle altı katına çıkarılabilecekken, aşırı nüfustan sözetmek saçmadır.» (Nüfus sorunu ve Malthus. s. 69-70)

Bu konuda Lenin Usta'da, Malthusçu Bulgakov'u şöyle eleştirir:

«Görüldüğü gibi teknolojinin gelişmekte olduğu ve üretim yöntemlerinin değiştiği durumlarda «azalan verim yasası» (gıda üretiminin, nüfus kadar hızlı artmadığını, dünyadaki yoksulluğun, sefaletin nedeninin bu olduğunu savunan papaz Malthus'un ünlü yasası)nın hiçbir geçerliliği yoktur; bu yasa ancak teknolojinin değişmeksizin olduğu yerde kaldığı koşullarda, oldukça göreli ve sınırlı olarak uygulanabilir. Soyut, edebi ve doğal yasalarıyla birlikte eski ekonomi politiğin önyargılarından kendilerini kurtaramıyan Brentano gibi burjuva biliminin temsilcilerinin bu «yasa» çevresinde bu kadar gürültü koparmalarının ve Marx ve Marksistlerin ise ondan sözetmelerinin nedeni işte budur.» (Lenin, Tarım Sorunları s. 70)

Usta'ların açıkça koyduğu gibi gelecekte nüfusun artması asla gıda yetersizliğine neden olmayacaktır. Çünkü üretici güçlerin önündeki her türlü engelin ortadan kaldırılması onları hızla geliştirecek ve buna bağlı olarak geçim araçlarının üretimi olağanüstü kolaylaşacaktır.

Bırakalım geleceğin Komünist toplumunu, geçmiş yedi bin yıllık sınıflı toplum tarihi bile apaçık göstermiştir ki üretici güçlerin gelişimine paralel olarak insanlığın yaşam yükü her geçen gün biraz daha ezici olmaktan çıkmakta, hafiflemektedir. Bu gerçekliği yine Lenin Usta şöyle koyar:

«Çağımız bir altın çağı izlemedi; ve ilkel insan, yaşam yükünün altında, doğaya karşı verilen mücadelenin güçlükleri altında tamamiyle ezilmiş bir durumdaydı. Makinaların ve ileri üretim tekniklerinin doğuşu insanın genel olarak doğaya karşı ve özel olarak yiyecek üretimindeki mücadelesini çok önemli ölçüde kolaylaştırdı. Yiyecek üretimi güçleşmedi; işçiler açısından yiyeceği elde etmek güçleşti, çünkü kapitalist gelişme, toprak rantını ve toprak fiatını yükseltti, tarımı büyük ve küçük kapitalistlerin ellerinde yoğunlaştırdı ve daha da geniş bir ölçüde, onlar olmaksızın başarılı bir üretimin olanaksız olduğu makineleri araçları ve parayı yoğunlaştırdı. İşçilerin durumlarının kötüleşmesini, doğanın ihsanını azaltması teziyle açıklamak, ancak insanın burjuvazinin savunucusu haline gelmesi demektir. (Lenin A.g.e. s: 72)

Açıkça görüldüğü gibi yiyecek maddelerinin bolluğunu ya da darlığını belirleyen faktör, nüfusun hızla artması ve gıda üretiminin bu hızlı artışa ayak uyduramaması değildir. Nüfus hiçbir zaman bu meselede rol oynamaz.

Günümüz, sömürge, yarısömürge ve bağımlı ülkelerinde görülen açlığın nedeni de o ülkelerin nüfusuna bağlanamaz. Bu meseleyi ancak emperyalist propaganda (ya da burjuva bilginleri) böyle açıklar. Hepimizin bildiği gibi o ülkelerde (Türkiye'de o ülkeler arasındadır) görülen açlık veya gizli açlığın nedeni emperyalist sömürüdür. Yani o ülkelerin uluslararası bir avuç inans-Kapitalist ve onların emrindeki üç-beş emperyalist devlet tarafından yağma edilmesi; aynı zamanda o ülke halklarının da boyunduruklanıp, köleleştirilmesidir.

Bu gerçekliğe en somut kanıt Çin'in dünkü ve bugünkü durumunun karşılaştırılmasıdır: Bildiğimiz gibi devrim öncesi Çin'de, her yıl açlıktan onbinlerce (bazı kıtlık yıllarında yüzbinlerce) insan ölmekteydi. Çünkü o zaman Çin yarısömürge, yarıfeodal bir ülkeydi. Bugünse Çin emperyalist ve sınıfsal sömürüyü ortadan kaldırmış sosyalist bir ülkedir. Ve bugün değil açlık çekmek, bütün dünyaya (Türkiye dahil) pirinç ihraç eden bir ülke haline gelmiştir. Halbuki o günden bu güne Çin'in nüfusu üçte-bir oranında artmıştır. Demekki nüfus artışı asla açlığın (gıda yetersizliğinin) nedeni olamaz.

Bunu en iyi Başkan Mao Zedung'un bilmesi gerekir. Fakat ne yazıkki Başkan Mao birkez Marksizm-Leninizmi aşma karasevdasına tutulmuş ve bu karasevda uğruna bilimin pek çok ilkesini inkar etmiştir. Bu tutulduğu inkar fırtınası O'nu böyle yerden yere vurmaktadır.

Burada belki akla şöyle bir soru gelebilir: «Mademki beslenme sorunuyla nüfus artışı arasında bir ilişki yok; öyleyse nüfus durmadan artacaktır. Ve günün birinde o kadar arttıki yeryüzünde her metre kareye bir insan düşmeye başladı. O zaman ne olacak?» Bu-

gün böyle bir soru açmak her şeyden önce ütopyadır, geleceğe fal açmaktır. Çünki insanlığın önüne böyle bir problem konmamıştır. Bilimin görevi ise ancak insanlığın başına gelen problemleri çözmektir. Onun için böyle bir sorunun cevabı bilimden değil ancak Cinci Hoca'dan yada aynı mesleği icra eden burjuva bilginlerinden beklenmelidir.

Böyle sorular açanlara bakın Engels nasıl cevap verir:

«Elbette insan sayısının, sınrlâmayı gerektirecek oranda artma alasılığı soyut olarak vardır. Ama eğer komünist toplum herhangi bir evrede insanların çoğalmasını, tıpkı üretimi olduğu gibi, düzene sokma zorunluluğunda kalırsa, bu işi, hiç bir güçlükle karşılaşmaksızın bizzat ve yalnızca bu toplum yapacaktır. Daha şimdiden Fransa ve Güney Avusturya'da, plansız, kendiliğinden bir biçimde elde edilen sonucu, bu tür bir toplumda planlama ile gerçekleştirilmesi bence de hiç güç olmayacaktır. Her halde bunun yapılıp yapılmamasını, ne zaman ve nasıl yapılacağını ve bu amaçla ne gibi araçların kullanılacağını kararlaştıracak olanlar, komünist toplumun insanları olacaktır. Ben, kendimi onlara yol gösterme ve önerilerde bulunma durumunda görmüyorum. Bu insanlaı, elbette bizlerden daha az zeki olmayacaklardır.» (Engels. Nüfus Sorunu ve Malthus. s. 140)

2 — «Mao Zedung Düşüncesi» nin yukarda aktardığımız metinde ileri sürdüğü ikinci anti-marksist tezde şudur:

«Gelecekte o kadar da özgür olmak mümkün olacak mı?»

Böyle bir soru açan kişi eğer marksizmi hiç bilmeyen ya da yeni öğrenen bir sempatizan değilse, insanlığın geleceğine olan her türlü güvenini yitirmiş; insanlığıda kendisiyle beraber kurtaracak işçi sınıfının kurtuluş bilimi olan Marksizmle bütün bağlarını koparmış demektir. Çünkü, İngiliz Papazı Thomas Robert Malthusun'de bütün yaptığı, kendi deyişiyle «Tüm bireyleri rahat ve mutlu ve daha serbest koşullar içinde yaşayan, kendilerinin ve ailelerinin geçimlerine ilişkin kaygıları olmayan bir toplumun varolabileceğine» inananlara karşı bir saldırıdan başka bir şey değildir. Yine ona göre «Nüfus İlkesi, insanların büyük bir çoğunluğunun yetkinleşebileceği düşüncesini kesin bir biçimde çürütmekte» idi. (Malthus. Aktaran Ronald L. Meek. a.g.e. önsöz s. 11)

Ve Malthus'un bu saçma nüfus teorisine dayanan: «Burjuva ekonomistleri işte buna dayanarak, elli yıldan hatta daha uzun bir süreden beri, sosyalizm'in eşyanın doğasında temelini bulan yoksulluğu ortadan kaldıramıyacağını, ancak yoksulluğu genelleştirebileceğini, toplumun bütün yüzeyine yayabileceğini tanıtlamaya kalkışmışlardır.» (Mark -Engels. a.g.e. s. 137)

Yani gelmiş geçmiş tüm burjuva düşünürleri özgür bir toplumun yeryüzünde kurulamayacağını, başka bir ifadeyle insanlığın «kader çağından özgürlük çağına» geçemeyeceğini savunmuşlardır.

«Mao Zedung Düşüncesi», bu tezi açıkça savunamıyor. O meseleyi ikircilikte bırakıyor. Kendi deyimiyle söylersek «orta yolculuğu» tercih ediyor. «Gelecekte o kadarda özgür olmak mümkün olacak mı?» deyip, kesiyor. Cevaplamıyor sorusunu. O, böylece Marksizmi terkedip kendisine Marksizmle Malthusculuk arasında bir orta yol seçmiş oluyor.

Biz yukarda, Marksist özgürlük anlayışının ne olduğunu ustalardan aktarmalar yaparak ortaya koymaya çalışmıştık. Onun için yeniden bu konuya dönmiyeceğiz. Yalnız hatırlatma babından Engels'in bir tek cümlesini tekrarlamakla yetineceğiz. Sanırız, «Mao Zedung Düşüncesi»nin bu anti-marksist sorusunu Engels Usta'nın bu tek cümlesi cevaplamaya yetecektir:

«Sonunda (Komünist Topluma Gelince) kendi öz toplumsal örgüt biçiminin efendisi olan insan, aynı zamanda doğanın egemeni ve kendisinin efendisi olur - özgür olur.» (Engels. Ütopik Sosyalizm. Bilimsel Sosyalizm. s. 103)

MARKS'a AÇIK BİR SALDIRI

«Aceleciliğe gelince, Marks dahi bir çok hata yaptı. Hergün bir Avrupa Devriminin olacağını ümit etti, ama olmadı. Bir çok inişler ve çıkışlar oldu ve Marks öldüğünde devrim halâ gerçekleşmemişti. Yalnızca Lenin döneminde gerçekleşti. Bu bir sabırsızlık değil miydi? Bu küçü-burjuva fanatizmi değil miydi?» (Mao Zedung. Yayınlanmamış Yazılar. s. 98)

«Mao Zedung Düşüncesi»nin Marksizm-Leninizmi aşmak ve çağımızın yaşayan canlı Marksizm-Leninzmi olmak hırsıyla o denli gözü dönmüş ki, bu amacına ulaşabilmek için; sürü sürü aylıklı burjuva bilginlerinin Marks' a yöneltikleri böyle saçma eleştirilere bile sarılabilmekte, onlardan medet umabilmektedir. Tabii, bunu yaparken, nasıl gülünç durumlara düştüğünün farkına varamamaktadır.

Bilindiği gibi, Uluslararası Finans-Kapital Haydut Çetesi her türden propaganda araç gereçleriyle serseme çevirdiği batı insanına bu yalanı (Marks'ın «her gün bir Avrupa Devriminin olacağını ümit etti» ği yalanını) kolayca yutturur. Fakat bir devrimci olarak aynı saçma yalanı tekrarlamak Finans-Kapitalce sahneye konulan komedyada rol oynamaktan başka bir anlama gelmez. Ve böyle bir kişi bilerek yada bilmeyerek, Marksizm düşmanlarıyla ittifak kurmuş sayılır.

Marks eğer gerçekten her gün bir Avrupa Devriminin patlayacağını ümit etseydi Marksist olmaz; Mao'nun dediği gibi «bir küçük burjuva fanatiği» ya da zavallı bir küçük burjuva ütopyacısı olurdu. Oysa gerçeklik hiçte böyle değildir:

Marks-Engels Ustalar kanlı 1848 Devrim denemesinden sonra bir proletarya devrimi için vaktin henüz erken olduğunu, proletaryanın bu iş için yeterli gelişkinlikte ve olgunlukta bulunmadığını kesince gördüler. Marks 1850 de şöyle yazıyordu:

«Paris Proletaryasını Haziran (1848) ayaklanmasına zorlayan burjuvazi olmuştur. Onun mahkûmiyet kararı buradan gelmektedir. Doğrudan doğruya kabul edilmiş ihtiyaçları da onu şiddet yoluyla devrilmesini (burjuvazinin devrilmesini) istemeye sürüklemedi, henüz (proletarya) bu işi yapabilecek güçte değildi.» (Fransa'da Sınıf Mücadeleleri 1848-1850 s. 67)

Engels, Marks'ın bu eserine yazdığı önsözde yine aynı konuda şunları söylüyordu:

«Tarih bizi ve bizim gibi düşünenlerin hepsini haksız çıkardı. Avrupa kıtasında, ekonomik gelişme durumunun, o zaman kapitalist üretimin ortadan kalkmasına imkan verecek şekilde olgunlaşmaktan çok uzak olduğunu gösterdi; bunu 1848 den itibaren bütün kıtayı kaplayan ve Fransa, Avusturya, Polonya, Macaristan ve son olarak Rusya'da büyük sanayiin gerçekten kökleşmesini sağlayan, Almanya'yı birinci sınıf bir sanayii ülkesi haline getiren ekonomik devrim yoluyla ispatladı. Bütün bunların hepsi bu yüzden 1848 de henüz büyük kapasitesine sahip olduğu ortaya çıkan, kapitalist bir düzeydeydi. Fakat gerçek bir burjuvazi ve büyük boyutlu gerçek bir sanayii proletaryası yaratan ve bunları sosyal gelişmenin ön planına iten, heryerde sınıflar arasındaki ilişkilere ışık tutan ve manifaktür döneminin ve Doğu Avrupa'da hatta lonca zanaatının kalıntısı olan geçici biçimleri ortadan kaldıran, tamda bu sanayii devrimidir. Ama işte bu yüzden İngiltere dışında, 1848 de sadece Paris ve olsa olsa birkaç büyük sanayii merkezinde kendini göstermiş olan bu iki büyük sınıfın mücadelesi, bütün Avrupaya yayılmış ve 1848 de henüz tahmin edilemez olan bir yoğunluk kazanmıştır...» (Engels. Fransada Sınıf Mücadeleleri. 1848-1850 önsöz s. 15-16)

Gördüğümüz gibi gibi Marks-Engels Ustalar 1848 yenilgisinden sonra Proletaryanın kapitalist sömürü düzenini ortadan kaldırmak için henüz yeterli olgunlukta bulunmadığını kesince görüp gösteriyorlar. Ve 1848 öncesi bu gerçekliği göremediklerini; proletaryanın hemen iktidara gelebileceğini sandıklarını ama tarihin kendilerini haksız çıkardığını açıkça söylemekten çekinmiyorlar.

Bu gerçekliği artık duruça gördükten sonra bile Marks-Engels «her gün bir Avrupa Devriminin olacağını ümit» edebilirlermiy di? «ümit edebilirlerdi» demek, onları ne dediğini ve ne yaptığını bilmez insanlar yerine koymak olur.

1848 devrimini gerçekçi bir anlayışla tahlil ederek yenilginin nedenlerini ortaya koyan Marks-Engels, «Mao Zedung Düşüncesi»nin idia etiği gibi «her gün bir Avrupa Devrimi» rüyası görmezler; tam tersine «her gün bir Avrupa Devrimi» rüyası gören ve «devrim için devrim lafı yapmaya hevesli» olan insanlarla dolu Komünistler Liği»nden ayrılırlar. Marks bu ayrılışın nedenini 15 Sylül 1851 günü «Komünistler Liği»nin Merkez Bürosunda şöyle koydu:

«Azınlık, eleştirici kavrayış yerine bir doğmatik kavrayış, materyalistçe yorumlama yerine idealistçe yorumlama geçiriyor. Onlara göre, gerçek münasebetler yerine basit irade (sadece dilek) Devrimin motoru oluyor. Biz işçilere diyoruz ki; «Sizin yalnız varolan münasebetleri değiştirmemiz için değil, fakat kendi kendinizi değiştirmeniz için de ve kendinizi siyasi iktidarı yürütmeye elverişli kılmanız için de 15, 20 hatta 50 yıl sivil savaşlar ve milletler arası savaşlar geçirmemiz gerek.» Siz ise tersine, diyorsunuz ki: «Hemen iktidara geçmeliyiz, yoksa uyumaya gideriz.» Biz özellikle Alman Proleterlerine, Alman işçi sınıfının ilkel durumunu belirtirken, siz Alman esnaflarının milli duygularını ve loncası baatıl inançlarını en kaba şekilde pehpehliyorsunuz. Bu yaptığınız da şüphesiz daha populerdir (Halkın hoşuna gider). Demokratlar na-

sıl halk sözcüğünü kutsal bir varlık yapmışlarsa, tıpkı öyle, sizde proletarya'yı (işçi sınıfını) bir kutsal varlığa çeviriyorsunuz. Tıpkı Demokratlar gibi devrimci evriminin yerine, devrimcilik lafını geçiriyorsunuz.» (K. Marks. Aktaran Dr. H. Kıvılcımlı. Bilimsel Sosyalizmin Doğuşu. s. 119-120)

«Bu gerçekçi anlayış dar görüşlülerin pasılı silahı olan «Hain» sözcüğünün Marks-Engels'e karşı da kullanılmasına yol açtı.» (Dr. H. Kıvılcımlı. a.g.e. s. 120) Bu olayı yine Engels'ten dinleyelim:

«1849 bozgunundan sonra in partibus (yabancı ülkelerde kurulmuş) geleceğin gel geç hükümetleri çevresinde toplaşan bayağı demokrasinin kuruntularını (illüzyonlarını) hiç paylaşamıyorduk. Onlar, «Halk» ın «Zalimler» üzerine yakın, kesin, bir daha geri dönmez zaferini hesaplıyorlardı; biz «zalimlerin uzaklaştırılmaları» ndan sonra, özellikle o «Halk»ın içinde saklı duran zıtlık elemanları arasında uzun bir güreşi hesaplıyorduk; 1850 güzünden beri Devrimin hiç değilse birinci diliminin kapanmış bulunduğunu ve yeni bir cihan ekonomi krizi patlayıcıncaya değin, beklenecek hiç bir şey bulunmadığını bildiriyorduk; onun için bu adamlarca Devrim hainleri diye tefe konulduk (afaroz edildik); aynı adamlar ise ondan sonra hemen hemen hiç istisnasız Bismark'la barıştılar; yeter ki Bismark kendilerini zahmete değer bulsundu.» (. Engels. Fransa'da Sınıf Mücadeleleri önsöz s. 12-13)

Marks-Engels Ustalardan yaptığımız bu alıntılardan sonra apaçık gördük ki; «Mao Zedung Düşüncesi» nin onlara yönelttiği suçlamanın gerçekle bağdaşan hiç bir yanı yoktur. Ve bu suçlama kuru bir iftiradan başka bir şey değildir. Zaten «Mao Zedung Düşüncesi»nin kendisinin de, kendi saçma yalanına inandığını sanmıyoruz. Yukarda Mao'dan yaptığımız alıntıya, bıraktığımız yerden devam edersek bu iddiamızın doğruluğu görülecektir:

«Marks başlangıçta Paris Komününe karşı çıktı. Zinoviev ise Ekim Devrimine karşı çıktı. Zinoviev daha sonra idam edildi. Mark da öldürülmeli miydi? Paris Komünü ayaklanınca, başarısızlıkla sonuçlanacağını gördüğü halde destekledi. İlk proletarya diktatörlüğü olduğunu anladığı zaman üç ay dayansa bile çok iyi olacağını düşündü. Ekonomist bir bakış açısıyla değerlendirirsek değmezdi.» (Mao Zedung. Yayınlanmamış Yazılar. s. 98)

Mao, birinci cümlede «Marks başlangıçta Paris Komününe karşı çıktı diyor. Evet buna biz de katılıyoruz. İşte şimdi. Mao'ya şunu sormaya hakkımız vardır: Paris Komününü 6 ay öncesinden, Eylül 1870'de zamansız bularak (proletaryanın kapitalist sömürü düzenini şu anda devirmeye kalkması bir umutsuzluk deliliği olurdu, şeklinde) uyaran Marks, nasıl olurda «her gün bir Avrupa Devriminin olacağını ümit» edebilir? Böyle saçma bir iddia ciddiye alınabilir mi?

Gördüğümüz gibi «Mao Zedung Düşüncesi», Marks-Engels-Lenin Ustalar'ı aşmaya ve sosyalizmin yeryüzündeki Allahı olmaya soyununca, yani uluslararası kariyerizm batağına yuvarlanınca bütün bilimini, bilincini (Çin Devrimi Süresince —1921-1949 arası— başarıyla kullandığı diyalektik mantığını) yitirmiş ve ne dediğini bilmez, zavallı bir duruma düşmüştür. Bir cümle yukarda Marks her gün bir Avrupa Devrimi olacağını sandı derken, bir cümle aşağıda: Marks, başarısızlıkla sonuçlanacağını gördüğünden Paris Komününe karşı çıktı diyebilmekte ve bu iki cümlenin (tezin) birbirleriyle çeliştiğini, birbirini çürüttüğünü, ortadan kaldırıldığını görememektedir.

Ayrıca daha aşağıda «Mao Zedung Düşüncesi» Ekim Devrimine karşı çıkmakla Paris Komününe karşı çıkmayı (yenilgiyi önceden görüp uyarmayı) aynı şeymiş gibi kabul ederek, Zinoviev'le Marks'ı aynı kefeye koymakta, sonra da «Zinoviev daha sonra idam edildi. Marks ta öldürülmeli miydi?» diye sorabilmektedir. Bu Marks'a yapılan demagojik bir saldırıdan başka bir şey değildir. Ve böylesine haksız, iğrenç bir saldırıyı ancak Marksizm düşmanları hoşgörüyle karşılayabilir.

Halbuki, Marksın Paris Komününe karşı aldığı tavır son derece tutarlıdır. Komüncüleri altı ay önceden uyararak acı bir yenilgiden sakındırmak istemesi ne kadar doğruysa; kitleler ayaklanınca onları çoşkuyla selamlıyarak sonuna kadar desteklemesi de o kadar doğrudur. Lenin Usta, Marks'ın bu tutumunu: «yenilgiyi altı ay öncesinden gören derin bir düşünürün kitlelerin **tarihi insiyatiflerine** gösterdiği hürmet« (Lenin. Kugelman'a Mektuplar. Önsöz. s. 12) olarak değerlendirir, ve şöyle der:

«Marks, olgunlaşmamış bir ayaklanmaya karşı **liderleri** uyarabilmişti. Fakat cenneti altüst etmekte olan «Proletarya'ya» karşı tutumu, bir pratik danışman, Blanqui ve Proudhon'un yanlış teorilerine karşı **bütün** hareketi **daha ileri bir safhaya** taşımakta olan kitlelerin **hareketine**, sanki bilfiil katılan biri gibiydi.

«Her ne olursa olsun», diyor Marks, «Paris'te meydana gelen ayaklanma, —eski toplumun kurtları, domuzları ve rezil sokak köpekleri tarafından ezilse bile— partimizin, Haziran İhtilalinden beri, en şerefli eylemidir.»

«Ve Marks, Komün tarafından yapılan hataların bir tekini proletaryadan saklamaksızın, bu «yiğitliğe» bir eser ithaf etti, ki bu eser **bugüne kadar** «Cennet» için yapılan mücadelede en iyi rehber olarak hizmet gördü ve liberaller ve radikal «domuzlar» için, korkunç bir umacı oldu.» (Lenin. a.g.e. s. 13) (Lenin Usta burada, Marks'ın Paris Komününü değerlendiren, «Fransa'da İç Savaş» adlı eserinden söz etmektedir.)

Lenin Usta, yine Marks'ın Paris Komünü üzerine Kugelman'a 12 Nisan 1871 de yani komün günlerinde yazdığı bir mektup için de şunları söyler: «Her Rus Sosyal-Demokratinin ve her okuryazar işçinin evinde asılı görmek istediğimiz bir mektup.» (a.g.e. s. 11)

Demek ki Marks, Paris Komünü'nü, bu kadar açık net ve duru değerlendirmişti.

Lenin Usta'dan yapacağımız son bir alıntı ile meseleyi iyice aydınlık kılmaya çalışacağız:

«1870 Eylülünde Marks ayaklanmayı ümitsiz bir çılgınlık eylemi olarak adlandırıyordu. Fakat **kitleler** ayaklandığı zaman Marks, onlara bürokratik nasihatlar vermedi, onlarla beraber yürümek, onlarla beraber mücadele süreci içinde öğrenmek istedi. O, şansları **tam bir kesinlikle** hesaplamakta ileri gitmeye çalışmanın şarlatanlık ya da ümitsiz bilgiçlik olacağını kavramıştı. Onun **her şeyden önce** değer verdiği, işçi sınıfının, kahramanca ve kendini feda ederce dünya tarihini **yapma** insiyatifini üstlenmesiydi. Marks dünya tarihine, «silaha sarılmamaları gereği önceden belliydi» diye ahlak dersleri veren entellektüel filisten görüş açısından (Burada 1905 Devrimine küfreden Plehanov ve şürekâsı kastedilmektedir), değil şartları önceden **kesinlikle** hesaplama durumunda olmadan **yapanların** görüş açısından bakıyordu.

«Aynı zamanda Marks, tarihte bazen umutsuz bir dava için bile olsa, çok tehlikeli bir **kitle** mücadelesinin, o kitlelerin öğrenmesi ve bir **sonraki** mücadele için yetiştirilmeleri için gerekli olduğu dönemlerin varolduğunu değerlendirebilmeye muktedirdi.» (Lenin. a.g. e. s: 14)

Lenin Usta'dan yaptığımız aktarmalardan sonra açıkça gördük ki, Paris Komününe karşı Marks Usta'nın koyduğu tavır konulabilecek biricik doğru tavırdır. Bu konuyla ilgili, Marks'a değil eleştiriye yeltenerek dil uzatmak; devrimin başından sonuna dek bütün iniş-çıkışlarını dâhice bir öngörü ile kavrayıp gösterdiği için hayran kalmamak, bile hayatta bir insana yapılabilecek saygısızlıkların ve haksızlıkların en büyüğü olur.

İncelememizin sonunda gördük ki; «Mao Zedung Düşüncesi»nin bu konuyla ilgili olarak Marks Usta'ya saldırısı talihsiz ve boş bir saldırıdır. Mao Zedung gibi bir liderin, Marks'a karşı böylesine bayağı saldırılarda bulunarak çağımızın «Yaşayan canlı Marksizm-Leninizmi» olduğunu ispata kalkışacak denli başını yitirmiş olması, gerçekten üzücüdür.

ÇKP eleştirisi sürecek.

TEK YOL DERLENİŞ

Egemen güçlerin ülke ekonomisini hergün batağa sürüklediği, bağımlılık ilkelerine yeni düğümler attığı, uluslararası tekellere yeni tavizler verdiği bir döneme girmiş bulunuyoruz. Ülkemiz sömürünün yoğunlaştığı, enflasyonist gidişin burjuvaziye en yüksek kazancı sağlayacak biçimde körüklendiği bir döneme girmiştir. Faşizm gün geçtikte etkisini göstermektedir. Buna karşılık sosyalistlerimiz herbiri bir tarafa çekmiş gidiyor. Tabii bu da burjuvazinin işine yarıyor. Gün geçtikçe halkımızın ekmeğini küçültmekte, fabrikada çalışan işçisi, memuru ve tüm emekçisi hergün biraz daha açlığa itilmektedir.

Tek çare, işçi-köylü-halk-aydın yığınlar en geniş ve güçlü bir şekilde derneklerle, sendikalarla... vs. örgütlenip ve saniye yitirmeksizin Proletarya Partisini gerçekleştirmelidirler.

Bugün en acil görevimiz Proletarya Partisinin yeniden örgütlenmesidir. En yakıcı ve en canalıcı sorun budur.

Her gerçek sosyalist kişi yahut gurup istese de istemese de bu sorumluluğu üzerinde taşımalıdır. Amacımız havanda su dövercesine kuru laf kalabalığı etmek değil, yazdığımız her yazıyı, söylediğimiz her sözü, yaptığımız her hareketi Proletarya Partisine doğru yönelmek ve yöneltmek kararında olmalıyız. Bugün önümüzdeki aşamada görevimiz yoktan birşey varetmek değil, yeni aşamada bir elli yıllık tarihçesi bulunan Türkiye'nin sosyalist hareketinin ve sosyalist parti tutumunun reorganizasyonudur, yeni baştan örgütlenmesidir.

Tüm devrimci arkadaşlarımız Derleniş Bayrağı altında toplanıp, Proletarya Partisinin reorganizasyonunda üzerine düşen görevi yapmalıdırlar.

Trabzon/Of'tan bir Devrimci Derleniş okuyucusu

ALMAN EMPERYALİZMİNİN DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZMİ

18 Ekim 1977 sabahı, Stuttgart Stammheim cezaevinde tutuklu bulunan **Gudrun Ensslin, Andreas Baader, Jean Carl Raspe** ve **Irmgart Möller**'in «intihar» ettiği, Irmgart Möller hariç üç tutuklunun öldüğü Alman hükümetince açıklandı. Irmgart Möller ise boğazından bıçakla ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı.

Bu olay, Alman Emperyalizminin **Demokrasi-Sosyal Demokrasi** maskeli gerçek yüzünü ortaya koyan bir olay oldu. Sırf solcu ya da Komünist diyerek insanlara iş vermeyip sokağa atan **«Demokrat görünümlü Alman Faşizmi**nin insana verdiği değeri gösterdi. Daha önce de **Holger Meins**'in açlık grevinde öldüğü, **Ulrike Meinhof**'un ise kendini asarak «intihar» ettiği söylenmişti. Son olayın ışığında bakıldığında bu olayların da **resmi cinayetler** olduğu apaçık sırıtıyor. Zaten alabildiğine polis baskısıyla bunaltılmış Alman halkına karşı özgürlükleri kısıtlayan yeni yasalar, «terörle mücadele» bahane edilerek çıkarılmak isteniyor.

Alman Emperyalizmi neyi amaçlıyor?

Alman Emperyalizmi her iki Emperyalist Evren Savaşında yenilmesine rağmen yeniden, Uluslararası Finans-Kapitalce diriltildi. Birinci Emperyalist Evren Savaşından sonra dünyanın altıda birinde kurulan Sovyet Sosyalist düzenini yok edebilmek için, Alman ulusunun Barbar Cermen geleneklerinden gelen **korkunç disiplin ve körükörüne itaat** özelliklerinden yararlanılarak Hitler liderliğinde **Alman Faşizmi (Nazizm)**, Uluslararası Finans-Kapitalce örgütlendirilip kışkırtılmıştı. Sonuç malûm: Dünyanın üçte biri **Sosyalist** oldu. Almanya'nın yarısı da Sosyalist Kampa geçti. Batı Almanya'da ise taş taş üstünde kalmamıştı. Uluslararası Finans-Kapital yıkılan Alman Emperyalizmine yine can verdi. Aynı Almanya şimdi dünyada ABD Emperyalizmine meydan okuyor. Dolar, Mark karşısında sallanıp, düşüp duruyor. **Almanya Avrupa jandarmalığından** (çünkü AET demek Alman Emperyalizmi demektir.) **dünya jandarmalığına geçme çabasında.**

Böylesine güçlenen Alman Emperyalizmi, Nazizm deneyinden sonra, artık Açık Faşizm uygulayamıyor. Ama tümünün adında **«demokrat»** sözü bulunan **partileriyle**, hiç bir sol muhalefeti yaşatmama uğraşında, en katı faşizmi uygulamaktan kaçınmıyor. **İkinci Enternasyonal dönekliğinden gelme SPD** (Alman Sosyal Demokrat Partisi) Alman Faşizminin bugün iktidar partisi olarak en sadık hizmetkârı. Bu, Alman Partisiyle canciğer kuzu sarması Sosyal Demokrat CHP'mizin de Demokratlığının ne anlamlara gelebileceğinin canlı bir örneğidir.

İşte «Demokrat» partilerce böylesine «Demokratik» yöntemlerle yönetilen Almanya'da Emperyalizm, dünya jandarmalığı yarışında kendisine karşı ülke içinde hiç bir pürüz çıkmasını istemiyor. Türkiye'de bile kolay uygulanamıyacak antidemokratik girişimlerde bulunuyor. (Mahkeme izni olmadan Profesörlerin evi aranabiliyor. Sırf solcu olduğu için işine son verilebiliyor.) Anayasa değişikliklerine hazırlanıyor.

Alman Finans-Kapitalinin bu amansız saldırısına karşı terörist girişimler bu anti-demokratik-faşist baskıya tepki olarak uç veriyor. Uçak kaçırma gibi yanlış biçimlere karan (çoluk-çocuk, yaşlı-genç, işçi-memur vs. de uçaklar da bulunabiliyor. Kaldı ki en büyük kurbanları da genellikle uçak personeli oluyor) evrim (birikim) döneminde alabildiğine yararlı, devrim döneminde ise alabildiğine yararlı, onsuz hiçbir şey başarmanın mümkün olamıyacağı kertede gerekli, terörist girişimler elbette tasvip edilemez. Yanlış anlaşılmasın: Evrim döneminde de olunsa savunma amacıyla devrimci şiddet kullanmak kaçınılmazdır ve haklıdır elbette.

Hem de özel olarak yaptırılmış hapishanelere, her türlü insanlık haklarından yoksun bırakılarak, hapsedilmiş insanları devlet eliyle, hunharca katletmek ise hiç bir gerekçe ile açıklanamıyacak bir insanlık suçudur. Alman Faşizminin nasıl kudurganlaştığını gösteren bir canavarlıktır. Öylesine bir kudurganlık ki, cinayetler önü-sonu tutar bir mizansen hazırlamaya bile sabır gösterilemiyecek acelecilikle ve gözü dönmüşlükle işleniyor. Sonradan uydurulan toyca «intihar» masalını ise çocuklar bile yutmaz. Dünya kamuoyu da yutmadı. Oyun bozuldu.

Eski bir Nazi subayı olan, 2. Emperyalist Evren Savaşında Amerika'da esir kampında kalan albay Ulrich Wegner kumandasındaki özel komando birliği GSG 9'un da Mogadişu baskınında ne marifetler işlediği ise henüz bir açıklığa kavuşmadı. İlkin, uçağın kapılarını uçuran, 6 saniye körlük ve sağırlık yapan bomba kullanıldığı söylendi. Sonra, kapıların uçmamış olduğu görüldü. Yolcuların tümünün canlı olarak kurtarılmasına karşın, gerillaların tümünün ölü ya da ağır yaralı olarak ele geçirilmesi; «acaba canlı olarak teslim alınabilirler miydi?» sorusunu kafalara çakıyor. Bu konuda, kuşkudan öteye, bir **başka tip resmi cinayetle** yüz yüze olduğumuz inancını pekiştiriyor.

Bu «intiharlar» konusunda, olayı iyice gözler önüne seren, Alman Sosyalistlerinin (Komünistischen Bund) ve **kurbanların** avukatı Jutta Bahr-Jedges'in basına açıklamalarını sunuyoruz:

KOMUNISTCHEN BUND'UN STAMMHEIM'DAKİ «İNTİHARLAR» VE FEDERAL ALMANYA'DA BASKI UYGULAMALARI ÜZERİNE AÇIKLAMASI :

1. 18 Ekim 1977 sabahı, Stuttgart Stammheim cezaevinde tutuklu bulunan Gudrun Ensslin, Andreas Baader ve Jan Carl Raspe'nin «intihar»larını ve Irmgard Möller'in «intihara teşebbüs»ünü üzüntü ve şaşkınlıkla öğrendik. Bizler de tutuklu avukatları ve demokratik kamuoyunun büyük bir bölümü gibi, resmî makamların «intihar» hipotezinden tümüyle kuşku duymaktayız.

— Henüz Schleyer'in kaçırılması olayının ne şekilde sonuçlanacağı açıklığa kavuşmamışken, tutukluların, özel komando birliği GSG-9'un Mogadişu'da Lufthansa uçağına karşı giriştikleri harekâttan sonra «umutsuzluğa kapılarak» intihar ettikleri tezini tümüyle saçma buluyoruz. Ayrıca «umutsuzluğa kapılma» tezine, serbest bırakılması talep edilen 11 tutukludan yalnız dördünün, üstüne üstlük devlet organları tarafından tedhişçiler listesinin «uç noktaları» sayılan dördünün «intihar» ya da «intihara teşebbüs» etmesi karşı çıkıyor.

— Tutukluların «ortalığı kızıştırmak» ve «tedhiş hareketlerine yeni besin kaynağı yaratmak» için intihar ettikleri tezini de aynı şekilde saçma olarak nitelendiriyoruz. Eğer kendi canına kıyma, tutukluların strateji anlayışında içerilse bile, bunlardan yalnız bir tanesinin intihar etmesi de aynı etkiyi sağlayabileceği gibi, güçlerin korunması açısından da daha akla yakın olurdu. Giderek resmî «intihar» hipotezi kendi içinde de mantığa aykırı öğeler taşımaktadır; örneğin Andreas Baader ve Jan Carl Raspe'nin ateşli silâhlara ne şekilde sahip olabildikleri konusu, hükümet makamlarının —kendi tanımlarıyla— «kafa patlatmalarına» neden olmaktadır. Tutukluların, Schleyer'in kaçırılmasından bu yana uygulanmakta olan salt izolasyon koşullarında ateşli silâh bir yana, herhangi bir gereci hücrelerinde saklamaları olanaksızdı. Dahası hücreler «intiharlar»dan bir gün önce tepeden tırnağa aranılmıştı. Öte yandan, eğer tutuklular ateşli silâhlara sahip olmuş olsalardı, kendilerini vuracak yerde, hiç kuşkusuz cezaevi personelini tehdit etme ya da rehin alma yoluyla kurtulmaya çalışırlardı.

Ateşli silâhların hücrelere nasıl girdiği yolunda yapılabilecek tek açıklama, ki bu da görevli personelden birinin Baader ve Raspe'ye rüşvet ya da tehdit karşılığı sağlaması olabilirdi, hesap dışı bırakılmak zorundadır, çünkü bu durumda silâh sağlayan kişinin yıllarca sürecek bir hapis cezasını göze alması için gereken maddi koşullar ortada bulunmamaktadır.

Tutuklular hücrelerinde radyo, tv gibi haberleşme araçlarından yoksun bulunmalarına karşın, uçak kaçırma olayının başarısızlıkla sonuçlandığından nasıl haberdar oldukları açıklanamayan bir nokta olarak kalmaktadır. Olayın tutuklularca diğer hücrelerden bağırmalar ve sonuna dek açılan radyolar aracılığıyla öğrenilmiş olabileceği yolundaki spekülasyonlar, çabucak geçerliliğini yitirdi. Bunun yerine «intiharlar»dan 36 saat sonra(!) 19 ekim akşamı Jan Carl Raspe'nin hücresinde küçük bir transistörlü radyo bulunup, tutukluların ne şekilde olaydan haberdar oldukları aydınlığa kavuşturuldu. Ama bu radyonun hücreye nasıl girdiği ve hergün yinelenen aramalarda nasıl bulunamadığı tabanca hikâyesi gibi bir bilmece olma durumunu hâlâ sürdürüyor.

Ayrıca tutukluların dış dünyayla olduğu gibi, kendi aralarında da en ufak bir haberleşme olanağı bulunmadığı için, ortak bir «intihar eylemi» planlamalarının nesnel koşulları ortada bulunmamaktaydı. Çünkü, resmî makamlarca açıklandığı üzre, tutuklular ses geçirmez hücrelerde bulunmaktaydılar, pencerelerden dışarının görülmesi engellenmişti, tutuklular izolasyon hükümleri gereğince teker teker bahçeye çıkarılıyorlardı, vb....

Resmî «intihar» hipotezine duyulan kuşkuları, Ensslin, Baader ve Raspe'nin cesetlerine yapılan otopsiden sonra, tutuklu avukatlarının açıklamaları daha da güçlendirdi. Avukatların açıklamasına göre Baader ve Raspe, kafalarının arka kısmından, intihar için mümkün olmayan bir açıdan vurulmuşlardı ve Gudrun Ensslin iki ip ile boğulmuştu, oysa Ensslin'i bulduklarında tek bir ipe asılı bulunmaktaydı.

2. Bizler eski RAF'ın (Rote Armee Fraktion - kızıl ordu fraksiyonu) «ana çekirdeği» diye adlandırılan kesiminin tümüyle cezaevinde ölmüş olmasını tesadüf kabul edemiyoruz (Holger Meins —bir açlık grevi sırasında—, Ulrike Meinhof —resmi makamlara göre— kendini asarak «intihar» ve şimdi geriye kalan üç tutuklu.) Son olay Ulrike Meinhof'un «intiharı» üzerindeki kuşkuları güçlendirdiği gibi, Holge Meins'ın da gerçekten açlık grevi sonucu ölüp, ölmediğine dair sorular doğurmuştur.

3. Geçenlerde federal meclis tarafından ivedilikle görüşülüp, hemen hemen oybirliğiyle kabul edilen Kontakt-Sperren-Gesetz (tutukluların gerekli görüldüğünde avukatları dahil, hiç kimseyle görüştürülmemelerini öngören yasa) getirdiği hükümle tutuklulara, kamuoyunun denetimi ve avukatlarının hukuksal yardımlarını keserek eziyet etmekle kalmayıp, onları öldürebilmek için gereken koşulları da yarattı. Böylce örneklerini Latin Amerika diktatörlüklerinde gördüğümüz uygulamalar yasallaştırıldı. Bugün ivedilikle talep edilecek şey, «intihar teşebbüsü» başarısızlıkla sonuçlanan Irmgard Möller'in hemen kendisinin seçeceği avukatlar ve tarafsız uluslararası kuruluşlarla ilişki kurmasının sağlanmasıdır.

4. Tutukluların «intihar eylemi» Schleyer'in kaçırılmasından bu yana kitle iletişim araçları yoluyla etkin bir şekilde ajite edilmişti. Bu kampanyanın ilk sinyali Nordrheinwestfallen eyaleti başbakanı Heinz Kühn (SPD - Sosyal-Demokrat Parti) tarafından yapılan şu tehditle verildi: «Tedhişçiler şunu iyice bellemelidirler ki, Hanns-Martin Schleyer'in öldürülmesi utanılacak eylemleriyle kurtarmak istedikleri tutuklu zorbaların kaderine ağır etkide bulunacaktır.» (Welt, 14.9.1977) Tutukluları rehine yerine koyan bu tehdit hiç kuşkusuz bugüne dek geçerli olan hukuk kuralları ile açıktan açığa çelişmektedir. Bunun üzerine Schleyer serbest bırakılmadığı takdirde RAF'a bağlı tutukluları öldürmek fikri NPD'den (faşist Almanya Milli-

(Devamı 12. sayfada)

TÜRKİYE'yi KİM-NASIL YÖNETİR?

Zamlar ve IMF.. İşte son iki aydır günlük Burjuva «Hür Basınının» başlıca haberleri. Ve halkımız üzerindeki baskının, zulmün, açlığın, sefaletin iyice azıttığı Bezirgân-Burjuva Politikacılarının yalancılık, demagoji ve hayasızlıklarının zirvesine ulaştığı günler..

Hatırlanacağı gibi, 2. MC'nin sözcülerinin «zamlara bu kadar hasret misiniz?», «zam yoktur», «IMF heyetinin gelişi seçimler nedeniyle gecikmiş, olağan bir ziyarettir» sözlerine rağmen, hem de bu sözlerden çok değil bir kaç gün sonra IMF heyetinin Türkiye'de görüşmelerini sürdürdüğü sırada Petrol, Demir, Çimento ve Kâğıda % 100'ü aşan zam yapıldı. Yine, «zamlar zincirleme değildir» demelerine rağmen temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat artışları birbirini kovalayıp duruyor. Bir çok mal da (yağ, tuz vs.) zam geleceği için stok edildiğinden piyasada bulunamıyor. «Devalüasyon yoktur» dedikten en fazla bir hafta sonra Türk lirası dolara karşı % 10 oranında devalüe edildi. Yani cebimizdeki paranın bir gecede bir lirasının 10 kuruşunu, 1000 lirasının 100 lirasını kaybettik. İşte can çekişen 2.ci MC.'nin gider ayak hakim sınıflara sunduğu hizmet ve çilekeş halkımıza reva gördüğü hayat.

Bütün bunlarda IMF'nin rolüne değinmeden önce kısa da olsa IMF hakkında biraz açıklama yapmak gerekiyor. Uluslararası Para Fonu adındaki bu örgüt 1944'de kurulup 1947'de çalışmalarına başlıyor. 1970'de üye ülke sayısı 117'ye ulaşıyor. Baş mimarı önce ABD, sonra İngiltere olmak üzere emperyalist dünya. Böyle bir örgütü kuruşlarının amacı ise (bir burjuva bilim adamının bile nazikçe de olsa söylemek zorunda kaldığı gibi): «Bu ülkelerin (ABD ve İngiltere) fon kurulduğu sıradaki başlıca kaygıları da, kendilerine, uluslararası ticaret ve işbölümünün nimetlerinden fedakârlıkta bulunmadan, tam istihdam politikaları izleme olanağı verecek bir **dünya ekonomik sistemi kurabilmektir.»** (Dr. Nahit Töre. Uluslararası Para Sistemi ve Az Gelişmiş Ülkeler. s. 177. A. Ü. Hukuk Fakültesi Yayınları).

Yani IMF Uluslararası Finans-Kapitalce ikinci emperyalist evren savaşının bitiminden hemen sonra, üstünlüğü kesinlikle elde den ABD'nin Dünya Emperyalist sisteminin jandarması olduğu yıllarda, para alma-verme oyunlarıyla sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri ekonomik baskı altında tutmak amacıyla kuruluyor. Hemen, Emperyalist dünya ve ona bağımlı ülkeler de bu kuruluşa üye edilerek ABD Emperyalizminin iğrenç yüzü ve oyunları güya uluslararası «iyi niyetli» bir örgütün çaresiz uygulamalarıymış gibi maskeleniyor. Bu amacını uygulayabilmek ve tam insiyatifle çalışabilmek için diğer üye ülkelerin kotalarını düşük tutuyor. Çünkü Fon kaynaklarından yararlanma miktarı ve Fon yönetiminde oy hakkı o ülkenin Fondaki kotasına göre belirleniyor. 1971 yılı itibariyle Fondaki kotaların toplamının % 73'ü emperyalist 26 ülkeye ait. Geri kalan % 27 oranındaki kota ise 91 sömürge ve yarı-sömürge ülkenin kotalarının toplamı. % 73'lük oranın içinde ise ABD'nin kotası % 23'ü, İngilterenin ki % 10'u buluyor.

Böylece geri kalmış ülkeler Fondan kredi ve yardım alabilmek için IMF'nin (yani emperyalizmin) istediği «tedbirleri» almak zorunda kalıyor. IMF zam mı istedi?: Zam. Devalüasyon mu yapılsın dedi?: Al sana devalüasyon. Kısacası emperyalist ülkeler bir vermelerine karşılık on almayı böylece IMF ile güya maskelemiş oluyorlar.

İşte bu günlerde Türkiye'ye heyetler gönderen 2. MC'ye «zam paketleri», devalüasyon, yeni vergiler vs. vs. «paketleri» açtıran IMF'nin gerçek yüzü budur. Bu IMF Dünya Bankasıyla da (IMF'nin kardeş örgütü) anlaşarak Türkiye'ye yapılan «yardımı» ve kredileri kesmişti. Ancak önerdiği tedbirler yerine getirilirse para vermeye devam edeceğini belirtmişti. **Bu tedbirlerin başında da % 40'lık devalüasyon geliyordu. Öteki istekleri ise şunlardı :**

— **Kalkınma hızının düşürülmesi,**

— **İç talebin kısıtlanması ve enflasyonun kontrolü,**

— **Ücret artışlarının sınırlandırılması,**

— **Taban fiyatlarının dondurulması,**

— **Tasarrufu teşvik amacıyla faiz hadlerinin yükseltilmesi,**

— **Bütçe harcamalarının kısıtlanması ve kamu yatırımlarının azaltılması,**

— **KİT (Kamu İktisadi Teşekkülleri) maddelerinin fiyatlarının arttırılması.**

IMF'nin bu isteklerine karşı Bakanlar Kurulu Kararı ise «devalüasyonun bir seferde yapılması önerisi dışında her türlü koşulu kabul etme» şeklinde oldu. Yani kayıtsız şartsız teslim.. Uluslararası para babalarına göbekten bağlı yerli parababalarımız ve onların maşalarının başka türlü davranmaları da mümkün değildi zaten.

Ve bu koşullar tek tek uygulamaya sokuldu. Yukarıda değindiğimiz gibi KİT maddelerinin fiyatlarını arttırdılar. Yani zamların bir kısmını yaptılar. Yalnız zam kararı, 5.9.1977'de alındığı halde satışlar 9.9.1977'de durduruldu. Böylece esas vurgunu vuran yerli-yabancı Finans-Kapitalistler, müttefikleri olan Tefeci-Bezirgânları da ihmal etmiyordu. Zaten zamlardan çok daha önce haberleri olduğundan, istifcilik ve karaborsacılık ile yeteri vurgunu sağlayan Tefeci-Bezirgânlara ayrıca dört günlük bir süre cabadan ikramiye olarak sunuluyordu. Yine bu dört günlük sürede esnafa da kendi çapında vurgun vurması sağlanıyordu. Tüketici ile direkt temasta bulunan **esnafın** bu yolla ağzına bir parmak bal çalınarak zamlara karşı Finans-Kapital lehine **«tarafsızlığı»** temin ediliyordu. Böylece küçük esnaf ile tüketici karşı karşıya getirilmiş, büyük vurgunlar gözlerden kaçırılmış oldu.

Bu zamlardan daha önce taban fiyatlarını düşük tutarak köy üreticilerinin hayatlarını iyice yaşanmaz duruma soktular. Devalüasyonu da (ilk % 6, ikincisi % 10 olmak üzere) % 16'lık kısmını gerçekleştirdiler.

Fakat bütün bu tedbirler Türkiye'nin IMF'den alacağı otomatik türden kredileri (telafi edici finansman) ancak temin edebildi. O da 45 Milyon Dolar tutarında. Oysa Türkiye'nin çekmeyi istediği kredi 500 Milyon Dolar; bunu elde edebilmesi ise IMF'nin «genişletilmiş kolaylığından» yararlanması ile mümkündür. Bu kolaylıktan(!) bugüne kadar sadece **Filipinler, Meksika ve Kenya** olmak üzere üç ülke, o da, IMF'nin ülkelerinin ekonomileri üzerinde kesin denetimleri neticesinde «yararlanabilmişlerdir».

İşte Türkiye'ye bu «kolaylığı» sağlayabilmek için IMF heyeti ikinci kez Türkiye'ye geldi. Ve hemen 1978 programını görmek istedi. Fakat 2. MC. cilerimiz henüz ne bu programı hazırlayabildiler, ne de kısa sürede hazırlayabilecek gibi görünüyorlar.

Nitekim **yerli Parababaları** da 2. MC'yi **«istemezük»** demeye başladılar. Önce İstanbul Sanayi Odası, sonra Ankara Sanayi Odası ve arkasından Sanayii Odaları Birliği Başkanı S. Sabancı, hükümeti eleştirdikten sonra **AP - CHP koalisyonu** çağrısını yineledi. (23 Ekim Cumhuriyet).

Zira bu tedbirlerle parababaları; temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamlarla ve üretmen köylülerimizin ürettikleri mallarını —paramıza yapılan devalüasyon da düşünülürse— yok pahasına ellerinden alarak halkımızı iliğine dek sömürmek istiyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi; memur (ki KİT personeline üç yıl ikramiye verilmeyecek) ve işçilerimizin ücretlerini sınırlandırarak, paranın değerini yeniden düşürerek, yeni yeni zamlar getirerek ve faiz oranlarını arttırarak (bundan sonra esas göze batıcı olanı da bu olacak) halkımızın cebindeki parasınnı son kuruşunu da almaya yöneliyorlar. Egemen sınıflar bu «tedbirleri» uygulayabilmek için baskılarını ve caniliklerini günden güne artırarak sürdürüyorlar. Ama bu kadar ağır bir yükün altından ikinci MC'yle kalkamıyacalkarını biliyorlar. Bu yüzden kendi deyimleriyle **«güçlü hükümete»** yani faşist diktatörlüğe sıçramak için çalışmalarını yoğunlaştırıyorlar.

Bu **«güçlü hükümet»** arzularını şimdilik **CHP-AP koalisyonu** olarak dile getiriyorlar. Bugün muhalefette olan CHP'nin tabanındaki ilerici unsurların tasfiyesi CHP'yi Finans-Kapital arabasına iyice koşma çabasıdır. Elbette bu kadarı CHP'nin Finans-Kapital'in istediği «Güçlü Hükümet»te yer alabilmesine yetmiyecektir. Ama bir kere iktidara getirilirse bir kaç provakasyon CHP'yi parababalarının istediği yere kolayca getirecektir. 5 Haziran seçimleri sonu kurulan bir aylık Ecevit Hükümetinin «anarşi ile mücadele ediyoruz» bahanesi ile bir afiş asmaya bile kararname ile 6 ay hapis cezası biçmesi, seçim meydanlarında Ecevit'in «Türkiye'de halklar yok. Halk var. Bölücülük yapanların sonuna kadar üstüne gideceğim. Bu sloganı atanlar susturulmadan konuşmama devam etmiyeceğim» diyen konuşmaları hatırlanırsa CHP'nin hangi noktalardan kündeye getirilebileceği anlaşılır. AP' nin ise Parlamenter Faşizm uygulamak için CHP gibi «anarşi» ve «bölücülük» çakar-almaz silâhına bile ihtiyacı yoktur.

AP içinde 2. MC'ye ve Demirel'e karşı yürütülen muhalefet ve CHP tabanındaki ilericilerin tasfiyesi, ilericilerin hakim olduğu teşkilâtların fesh edilmesi, ilerici belediye başkanlarının harcanmak istenmesi CHP-AP koalisyonunun hayli hazırlandığının bariz belirtileridir.

Finans Oligarşisi halk üzerindeki sömürüsünü bu derece arttırabilmek ve dağınık da olsa gelişen devrimci muhalefetin başını ezmek için özlemini çektiği faşist diktatörlüğü, CHP-AP eliyle gerçekleştirebilecek mi? Bunu şimdiden kestirmek güç fakat bütün çabası bu koalisyonu gerçekleştirmek gibi görünüyor. Eğer CHP-AP koalisyonuyla da bu amacını gerçekleştiremezse, o zaman «Kaos» dediği açık askeri faşist diktatörlüğe sıçramaya çalışacak.

Bizce görünen köy bu.

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ'Nİ 60. YILDÖNÜMÜNDE DR. HİKMET KIVILCIMLI'NIN «LENİNİZM NEDİR?» ADLI YAZISIYLA ANIYORUZ. İLKE DERGİSİNDE YAZININ BİR BÖLÜMÜ YAYINLANMIŞTI. TÜMÜNÜ TEMİN EDEMEDİK. EKSİK OLMASINA RAĞMEN BU KADARINI OLSUN OKURLARA SUNMAYI YARARLI GÖRDÜK.

LENİNİZ

Dr. Hikm

Bilimcil Sosyalizmin Dev Gücü

Marks-Engels adlı ülkücüler, Modern **İşçi Sınıfı**'nı, Proletaryayı keşfettiler. İşçi sınıfı, önüne geçilmez Devrimci bir yığındır. Antika Tarihi de, Modern Tarihi de yığınlar yaratmıştır. Öyleyse proletarya yığın hareketi kişi kerametlerine kapılamaz. İnsan insandan başka bir şey değildir. **Üstinsan** yahut **İnsanüstü** gösterişleri, hep çalışan namuslu insanları kandırıp kul etmek için uydurulmuştur. En sinsi ve namussuzca yalan dolan: Yığın'ın yaptığını kişi kuklalarına mal etmektir. Bu hakikati Marks-Engels yıkılamaz maddecil temelleri üzerine oturttular.

Bu işi yapmak ne demektir?

7 bin yıllık **Tarihi** «ayakları üstüne» getirmektir. O zamana dek düzülmüş bütün masallar ve uydurulmuş bütün büyüler çözülmüştür. Kütüphaneler dolusu düşünce anıtları temellerinden yıkılacaktır. Elde edilecek sağlam taşlarla yeni baştan kurulacaktır.

Bunun için en ilk yapılacak iş nedir? Alışılmış **Skolastik** (Medreseci) ve **Metafizik** (Madde ötesi) **Mantık** ve **Metot** sapıklıklarını köklerinden kazımaktır.

Varlığın en şaşmaz biricik devrimci Mantığı ve Metodu : **Maddecil Diyalektik'tir.** Bilinen ve bilinmeyen bütün insan Kavramları, Bilimleri, Düşünceleri, Davranışları alanında: Maddeci Diyalektik doğru dürüstçe uygulanırsa, başarıya ulaşabilecektir.

Marks-Engels, o devcil işe giriştiler. Gerçekten, görülmedik anıt-eserler yarattılar. Tek vücut ve tek ruh olmuş o iki proletarya devrimcisi nasıl çalıştılar? Bütün bilinenleri çağdaş devrimci **savaşlar** ile denetlediler. Teori, Pratikle sımsıkı denetlenerek doğduğu için, çoğu yanılmaz şâhikalar gibi yükseldi.

Marks-Engels teorisini ele alanlar büyülenmiş gibiydiler. Daha Marks-Engels yaşarken bile, çarçabuk, Bilimcil Sosyalist -metinleri ezberlemekten başka yapılacak **teorik** iş kalmadığı eğilimine düştüler.

Marksist Cücelerin Softalığı ve Yobazlığı

Bu eğilimle ele alınan en değerli eser, ne hale geldi? İster istemez, Müslüman sarıklıların Kur'an Sûrelerini ve âyetlerini kullanışlarına çevrildi. Doktrin derinliğine anlaşılmaksızın, gözü kapalı tekerlemeler kılığına sokuldu. Marksizm, o Skolastik ve Metafizik kafayla, hayattan ve savaştan koparıldı. Teorik incelemeler, **Dogm** (Nâs) denilen ölü formülleri soyutça kıyaslamalara çevrildi.

Böylece, insanlığın en yaman diyalektik **Evren-kavrayışı** olan **Bilimcil Sosyalizm** donduruldu. Kendilerine «**Marksist**» diyen bir sürü **Doğmatizm** (Nâsçılık) çömezliklerine meydan boş kaldı. **Teori** alanında sivrilenler ezberci **Softalığa** düştüler. **Pratik** alanda davrananlar, sözde **«devrimci» Yobazlığa** kalkıştılar.

Kur'an'ı Softaca, Müslümanlığı yobazca ele alanları gören Muhammed : **«Ben Arabım, ama Arap benden değildir»** demek zorunda kalmıştı. Tıpkı onun gibi, Bilimcil Sosyalizmi **Teori-Softalığı** ve **Pratik Yobazlığı** biçimine sokan doğmatikler önünde Marks-Engels : **«Allah bizi şu marksistlerden kurtarsın»** anlamında yaka silker oldular.

Marksizm Softaları ve Yobazları, dillerinden Marks'ın Engels'in bir **formülü** düşmeksizin ağız açmıyorlardı. Olaylara göz yumup destur çekmek stili : Marks'ı anlamak, Marksist olmak mıydı?

Hayır. Marks'a, ya da Engels'e **tapmak** perde idi. O perdenin altında, Bilimcil Sosyalizm en tehlikeli doğmatizme (Nass'ı Şerifçiliğe) çevrilerek öldürülecekti.

Marksizm Softaları Teoriden yanılıp Pratiğe geçtikleri zaman ne yapıyorlardı? Kendi sapıklıkları uğrunda, Marks'ı Engels'i yalancı şahit etmek suçunu işliyorlardı. En sonunda, bu saçmalamalar İşçi Sınıfı düşmanlarına yarıyordu. Tahrif edilen Marksizm, sürü sürü aylıklı burjuva ve feodal bilginlerinin ağızlarında çürük sakıza çevriliyordu.

İleri Batı Allâmeleri Dışında, Bilim Kimin Haddine!

Doktrin, tam «diyalektik» bir suikaste uğratılıyordu. Bilimcil Sosyalizm softaları ile yobazları düşünce ve davranış tekkesi kurmuşlardı. Görünüşte son derece koyu inanmışça Marksizm'i **savunuyorlardı;** gerçekte, son derece abdalca vurdum duymazlıkla Marksizm'i haksız saldırılara ve oportünist, revizyonist soysuzlaştırmalara hedef ediyorlardı.

Hayat durur mu? **İleri** Batıda ideoloji gübreleşmesi nedensiz değildi. Üretici Güçlerin ekonomik **gelişim dinamizmi** gibi, Devrimci sağanaklar da yerlerinde saymadılar. Devrime gebe bulutlar, Modern Medeniyet beşiği Batı Avrupa'dan başka yerlere doğru uzaklaşıyordu. Devrim Batı'dan uzaklaştıkça, Marksizm softalıkları ve yobazlıkları da aynı Batı'da büsbütün soysuzlaştı. O zamana dek **«Üstün insanlar»** çalımlı Bilim üstinsanları Devrim canlılığından büsbütün koptular. Teori'nin harman yeri sayılan Batı Avrupa atmosferini en boğucu Revizyonizm ve Oportünizm gazları kapladı.

Devrim **Kasırgalarının** en yıldırımlı bulutları Çarlık Rusyası üzerinde toplanmıştı. Devrimler **Bilimi ve Metodu** olan Bilimcil Sosyalizm de, ister istemez orada canlandı. Bütün gücü ve gerçekliği ile **Rönesansını** yapabildi.

Gelin görün ki, Çarlık Rusyası yeryüzünün en karanlık, en geri, en karşı-devrimci düzenini yaşıyordu. Şimdi ne olacaktı?

İkinci Enternasyonal'ın Marksizm göklerine kanat germiş Zümrüt Ankaa kuşları, ulu **«teorisyenler»**i vardı. Onlar dururken, **«altı kaval»** (Ekonomisi sömürge), **«üstü şişhane»** (Politikası emperyalist) Çarlık'ta kim adam yerine konabilirdi? Gerinin gerisi bir ortamda Marksizm'i, geliştirmek şöyle dursun, iyice **«ezberliyecek»** kimse, ne haddine, çıkabilir miydi?

Devrimin Demirden Yörüngesi Rusya'da

Kazın ayağı öyle çıkmadı. Muazzam **«kültürlü»** Batı Uygarlığının, ünlü ve şanlı yüce üstâdları eskidikçe küflendiler. Topuğuna varılmaz derin **«Marksist»**ler, **İkinci Enternasyonal,** — Lenin'in deyimi ile,— «Paladin»leri (Saraylıları) koktukça kokuştular. Üzerine oturdukları sözde «Marksizm» yumurtalarının hepsini birer birer cılk çıkardılar.

Sosyalizme fersah fersah uzak ve yad saydıkları Rusya'da ne oldu? Devrim kasırgası azıttıkça, onu bilime ve bilince çıkarmanın sosyal determinizmi kendini kafalara zorla dayattı. Çıkar yolu, Marksizm'den başka hiçbir yerde bulamıyan insanlar belirdi.

Çünkü Toplum, metafiziğin düz mantığı ile yürümüyordu. «İleri» Emperyalist ülkeler Devrim açısından durmuşlardı. Toplum, diyalektiğin **çelişkiler** yolu ile ilerliyordu. Avrupa'nın, hattâ Asya'nın en «kültürsüz» «yarı barbar» ülkesine adımını atmıştı. Çarlık Rusyasında Modern Devrim, demirden yörüngesine girmişti.

Sosyal Devrim kasırgasının uzun süren ilk yıldırımlı serpintileri kesilmiyordu. O serpintiler ortasında, çekik Moğol gözlü bir çocuk okulda okuyordu. Çar'a suikast yapmak suçu ile öldürülen ağabeysinin sunduğu **Kapital** adlı kitapla **dünyaya** gözlerini açtı.

Marks-Engels'tenberi ilk defa Marksizm'i o anladı. En müthiş devrimci **Teori:** en korkunç devrimci **Pratik** ile birlikte onun başına gelmişti. Öldürülen **Anarşist** ağabeysinin anısı, ona, ömrü boyunca **Marksizm**'in ana kitabını uzatacaktı. Viladimir İliç Ulyanof, ağzı süt kokan çocuk yaşında: **Eylemi kitaba, Kitabı eyleme** vurmayı öğrendi.

Gene Soy Softalık ve Yobazlık

Bugün hangi milletin hangi sınıfından olursa olsun, azıcık düşünmeyi bilen her kişi: Marks-Engels'ten sonra, Lenin'i okumak zorundadır. Hattâ, kestirme yoldan duru kavrayışa ulaşmak istiyen kişi, Marks — Engels'i Lenin'den okur. Çünkü, Marks —Engels'te azçok soyut olan perspektivler, Lenin'de: somut pratiğin mihenk taşına vurularak uygulanmış ve geliştirilmiştir. Tohumu güç tanıyanlar, ağacını daha kolay tanıyabilirler.

Doktrinin gelişimi ve uygulanışı, Lenin kişinin bir mucizesi midir? **Antika Çağlarda** olsa, büyük yığınların gözünde olağanüstü herşey bir üstüninsan'ın insanüstü büyüsü olarak tanınırdı. **Modern** Çağda Türkiye denli geri ülke insanları için hâlâ dünya görüşü öyle mistik bulutlar ötesinde kalır. Lenin, onu yüzeyde benimseyenler için bir **yarım Tanrıdır,** başka Tanrıya tapanlar için bir **sihirbaz Şeytan**'dır. Neden? Çünkü, her ülkenin **Tarihcil madde** temelleri, Antika çağ gibi, o çağdan kurtulup çıkamamış kafalar için tek sözle **yoktur.**

Yüzyıllar boyu sürüp giden bütün Eğitim, Öğretim, Kültür, Mantık işleyişimize bakalım: **«Türkiye falan zamanda niçin yenik düşmüştür?** O zamanki Padişah, kişi olarak yetersiz bulunduğu için. Eğer o Padişahın yerinde öteki Padişah veya Paşa bulunsaydı: Türkiye şân ve zafere boğulurdu. En **«devrimci »**geçinenlerin düşünce ve davranışları, o dağ başında bunalmış köylününkinden ayırdedilemez: 1917 Devrimi neden başarı kazandı? Lenin kişinin bulunmasından. Bugün Lenin ölmüş. Ulu Devrim için kim gerek? Canlı mûcize Mao. Mao'yu Türkiye'ye bir getirebilsek: her gerilikten o saat **kurtuluruz!»**

Oysa, Lenin Türkiye'de dirilse, Mao kılık değiştirip içimize gelse, onları ilk sarakaya alıp taşa tutacaklar, gene o Leninizm ve Maoizm softaları ile yobazları olacaktır. Çünkü Softalar ve Yobazlar yalnız gericilikte bulunmazlar, sözde ilericilikte de çoğunluktadırlar. Madem ki Mao veya Lenin: ceplerinde bize hazır birer «Sosyalizm zaferi»ni getirmemişlerdir, demek ne Mao'durlar, ne Lenindirler! Marksizm softaları ve yobazları için Rusya Lenin'i değil, Lenin Rusya'yı yaratmıştır. Çin Mao'yu değil, Mao Çin'i yaratmıştır... Böyle açık koymazlar konuyu. Koysalar, kendi kendilerini kepaze edeceklerini bilirler. Ancak peruklarının altında gizledikleri eğilim budur, sol softaların.

Prensipte Bükülmezlik — Taktikte Kıvraklık

Devrimin de, Devrimcinin de Toplum yapısından ister istemez çıktığına en iyi bilinen örnek Lenindir. Yeryüzünde Devrim şartları Çarlık Rusyası üzerine yığılmasaydı, Lenin Rusya'da değil, başka yerde olurdu. Dünya ölçüsünde en kritik Devrim şartlarının yalnız Rusya'da son kerteye dek dinamikleşmesi, Marksizm'in heryerden çok orada kesinlikle anlaşılmasına ve geliştirilmesine yol açtı.

«İleri» Batı ülkelerinin sunturlu **«Marksistleri»**, evrenin en saçma demagojileriyle Marksizm'i tırtıklarlarken, **Oportünizm, Revizyonizm, Ministeryalizm** ve ilh. sapıtmalarıyla bocalarken, dünya-

M NEDİR ?

KIVILCIMLI

nın en «Geri» Çarlık ülkesinde o hastalık karantina altına alınıyordu. Bu Revizyonizmi karantinaya alanların başında, uzun yıllar Lenin değil, Plehanof geliyordu. Bu gerçeği bize en iyi anlatan Lenin'in kendisidir. Der ki :

«Ve bu Marks'ı «Rektifiye etmelerin» (düzeltmelerin) **hakiki sınıf anlamı üzerinde durmak yararsızdır, iş kendiliğinden anlaşılıyor. Yalnız şunu gözden kaçırmayalım: Uluslararası Sosyal-Demokrasi içinde, mantık sonuçlu Diyalektik Maddecilik bakımından, burada Revizyonistlerin döküp saçtıkları inanılmaz yâve yavanlıkların eleştirisini yapan bir tek marksist Plehanof'tur».** (Lenin: **Marksizm ve Revizyonizm**, 1908).

Bu tesadüf müdür? Yahut Plehanof'un dehasından mı ileri gelir? Ne o, ne bu. Toplumun Devrimci gidişi, Revizyonizmi eleştirecek insanları dünyanın en «geri» ülkesinde buluyor, ortaya çıkarıyor, yetiştiriyordu. Bu gerçekliği Lenin anlıyordu. Hem de ne zaman? 1905 Devriminden 3 yıl sonra. O 1905 yılı ki, Plehanof, ayaklananlar için «Silâha sarılmamalıydılar» kanısını açıklamıştı da Lenin'in sert eleştirisine uğramıştı.

1908 yılı, Plehanof, makineler için söylendiği gibi: **«Miyadını doldurmuş»** idi. Leninizm en can-alıcı noktalarda bütün çizileri ve boyu posu ile doğmuş, büyüyordu. İlkel Köy Komünasını modern sosyalizmin manivelası ve kişisil küçükburjuva **zılgıtçılığını** (terrörizmini) başlıca **«Devrimcilik»** sayan **Narodniki**'lerin ipliğini pazara çıkarmıştı. Terrörcü **«Halk Dostları»**nı teorik güçle yenmişti. **«Hangi Mirası Tavında Dövüyoruz?»** (1897), **«Ne Yapmalı?»** (1902), **«Bir Adım İleri, İki Adım Geri»** (1904) vb... ideolojik ve pratik bütün problemleri çözmüştü. Ayrıca Sosyal Devrimin ilk provası da yapılmıştı. **«Rusya'da Devrimin Başlangıcı»** (Ocak 1905), **«Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği»** (1905), **«Moskova Ayaklanmasının Dersleri»** (1906) vb... bütün açıklığı ile aydınlanmıştı.

Ona rağmen, Devrimci içgüdüsü Devrimci bilinci ile yarışan ve kişi yırtınmalarının, kişi böbürlenmelerinin yaratabildiği kargaşalıkları ve dağınıklıkları eliyle tutan Lenin: en yaman eleştirilerini sakınmadığı sırada bile hareketin belirli dönemecine dek yararlanılacak güçleri kolluyordu. 1908 yılı bile, Plehanof'u: **«Uluslararası... Revizyonistlerin... eleştirisini yapan TEK MARKSİST»** sayıyordu. **Prensip** savaşında ne denli amansız vurucu ise, **Taktik ve Pratik** alanlarda o denli bölünme, parçalanma, dağılma eğilimlerini durdurmaya, düzeltmeye çalışıyordu.

Prensip Pazarlığı ve İkirciliği Yok

Prensip ne idi? Marks-Engels'in yarım yüzyıl Teorik ve Pratik alanlarda dinmeksizin savaşarak kurdukları **Bilimcil Sosyalizm** doktrini idi. Onu kim **«revizyon»**a tâbi tutmak isterse, affedilemezdi. **Çünkü**, Marksizm'in temel ekonomik ve sınıf prensiplerini, kimi Küçükburjuva allâmeciklerinin yüzeyde kalmış yakıştırmalarıyla sözde düzeltmecikler, mâsum yanılmalar olamaz. Bu hevesler, basit bir anlayışsızlıktan doğma Teori ve Taktik **fikir** ayrılıkları sayılamaz. 1908 gibi, hareketin durgun yıllarında, o çeşit hevesler aydın bireycinin »**Düşünce Özgürlüğü»** kılığında görünebilir:

«Bugün çoğu kez yalnız fikirler düzeninde, yâni Marks'ın Teorik düzeltilmelerini öne sürülşler başımızdan geçiyor; şu anda Pratik olarak işçi hareketinin yalnız Revizyonistlerle taktik fikir ayrılıkları ve bu taban üzerinde görülen bölünmeler gibi birkaç özel meseleler başımızdan geçiyor.» (Lenin, a.y.)

Bu teorik düzeltmecikler ve taktik meselecikler yalnız ve ancak **«Bugün»** fazla zararlı görünmiyebilirler. Halk dilinde: **«Rakı, şişede durduğu gibi vücutta da uslu durmaz»**, denir. O «anodin» (entipüften) gibi görünen meselecikler de: Devrim Hare ketinin alevlendiği günlerde ansızın en büyük problemlere dönüşebilirler. Şimdi göz yumulacak ufak tefek şeyler, o zaman İşçi Sınıfının başına olağanüstü dertler açabilir. Bunun vebâlini Devrim çeker:

«Yarın Proletarya Devrimi bütün çekişmeli meseleleri vahimleştirdiği zaman, yığınları yönetmenin belirlendirilmesi için dolaysız bir değer taşıyan noktalar üzerinde Proletarya Devrimi bütün fikir ayrılıklarını yoğunlaştırdığı zaman, dövüşün ateşi içinde düşmanları dostlardan ayırmıya, düşmana kesin darbeler indirmek üzere kötü çıkarları söküp atmıya Proletarya Devrimi bizi zorladığı zaman, o vakit bu şimdi uğradıklarımızdan, şimdi başımıza gelenlerden İşçi Sınıfı çok çekecektir.» (Lenin: a.y.)

Meselelerin böyle zaman zaman kendi zıtlarına dönüş **Diyalektiği** Marksizm'in ana prensibidir. O prensipte hiç kimseyle pazarlığa girişilip ikircik-lik gösterilemez. Bir ABA'cı bayanın toylara yuttturmak istediği gibi: Teoride «Yumurtanın kapıya gelmesi» de belkenemez. Teori ön-görü içindir. Artçılık, Kuyrukçuluk, Gericilik gerekçesi Teori olamaz. Yeter ki Problem yakıştırma olmasın. O zaman Marksizm prensipleri üzerinde en ufak düzeltme veya ikircik hevesleri ile dövüş, gelecek büyük Meydan Muharebesinin ilk hazırlık çarpışması olur:

«19.cu yüzyıl sonunda, Devrimci Marksizm'in Revizyonizme karşı ideolojik dövüşü, küçükburjuva elemanlarının her türlü tereddütlerine ve zaaflarına rağmen, davasının topyekûn zaferine doğru yürüyen Proletaryanın büyük devrimci savaşlarının prelüd'ünden (ön habercisinden, provasından) **başka bir şey değildir.»** (Lenin: a.y.)

Marksizm'in Orijinal Gelişimi

Küçükburjuva Aydınının görülmedik, —sözde,— orijinalite döktürme züppeliği, bir daha geri gelmezce, İşçi hareketinin perspektivi içinde yokedilmiştir. Burada artık **Teori** ile **Pratik** gibi, **Kişi** ile **Doktrin** de en yüce sentezine, birliğine kavuşmuştur. **Marksizm** demek, **Bilimcil Sosyalizm** demektir. Bilimcil Sosyalizm demek Marksizm demektir. O denli ki, Bilimcil Sosyalizmin kurucusu 2 insan (Marks-Engels) iken, teknik kolaylık olmak üzere ,alçak-gönüllü **«Melâike»**nin (Engels'in) adı ile terim uzatılmamıştır: yalnız **Marks** adı doktrinin damgası olmuştur. Marks demek, Doktrin demek olmuştur. Bilimcil Sosyalizme de kısaca **Marksizm** denilivermiştir.

Artık Marksizm'in doğru mu, yoksa yanlış mı olduğu biçiminde sözüm ona «bilimcil tartışma», «fikir hürriyeti» maskaralıklarıyla vakit yitirilemez. İşe bakılır. Pusula eldedir. Pusula bin yıl önce ne idiyse bugün de odur. Marksizm'de 1848-1859 yılı ne idiyse, 1901-1917 yılları da odur. Bütün mesele o pusulayı her ülkenin kendi orijinal şartları içinde **«pusulayı şaşırmadan»** uygulamayı bilmektir. Ancak o zaman, Marks-Engels'tenberi Toplumun geçirdiği yeni gelişmeler değerlendirilebilir. O yeni değerlendirmeler, Marksizm'in gelişimi olur.

Lenin bu duru görüş ve rahat zekâ ile, **Dünya**'ya ve Çarlık Rusyası denilen kendi **Ülkesi**'ne baktı. Ama, pusulayı şaşırmamak için, önce kendi Toplumunu kıyasıya inceledi. Çarlık Rusyası, Batı'nın klâsik **Burjuva Demokratik Devrimi**'ni bir türlü yapamamış, yapamıyordu. Batı Burjuvazisi, **Demokrasi İnkılâbını** yapar yapmaz, **Derebeği** kalıntıları ile halka (İşçi ve Köylü yığınlarına) karşı ittifak yapmıştı. Rus Burjuvazisi, kendi Devriminden korkuyor, onu gerçekleştirmek görevini yerine getirmemek için, Çar Atasının kuyruğu altını yalıyarak nefis körletmiye çalışıyordu.

Neden? Çünkü en basit insanlık hakları çiğnenen İşçi Sınıfı daha şimdiden **İstibdada** karşı savaşını **Sermayeye** karşı savaşın **bilinci** içinde yürütüyordu. Birinci basamak Demokratik Devrim içinde: Burjuvazi gerisin **geri** kaçıyor, Proletarya kuşkusuz, ikirciksiz **ileri**'ye gidiyordu. Öyleyse Burjuva Demokratik Devrimine de **öncü** ancak Proletarya olabilirdi. Marks-Engels çağı Almanyası için de azçok durum böyle idi. O durumlarda **ne yapılması** gerektiğini Marksizm dahice işaretlerle belirtmişti. 1848 **Batı** Karaavrupası için kaçırılan fırsat, 1900'ler sonrası **Doğu** Karaavrupası için kaçınılmaz bir gerçeklik idi.

Revizyona (düzeltme kalpazanlıklarına) hiç gelmez olan Marksizm'in o gerçeklik içinde işlenmesi, önyargı, bönyargı yapmaksızın, Marksizm'in **orijinal** gelişimini verecekti. **«Devrimci Teorisiz Devrimci Pratik olamaz»** inancının ve metodunun yeri burasıydı. Leninizm, belki kendisi de pek farkına varmaksızın doğmuştu.

Öncü Proletarya Partisi

Sosyal Devrim diyalektiğin ansızın çelişkilerini bir arada çatıştırdı. Devrim **Burjuva** devrimi idi, ama Burjuvazi devrime öncü olamazdı. Devrimci Proletarya idi, ama işçi sınıfı kendi ülküsü olan **Sosyalizmden** önce, Burjuva Devrimini gerçekleştirmek zorundaydı... Marksizm'den başka hiç bir doktrin bu olağanüstü **çapraşık** durum önünde çıkar yolunu bulamazdı. Marksist Leninizm, yolunu en ufak bir kuşkuya ve korkuya yer bırakmaksızın buldu.

Burjuva Demokratik Devriminin öncüsü: **Proletaryadır.** Bunu anlamıyan **Popülizm** küçükburjuva sapkınlığıdır. Mahkûmdur. Tepelenir. Ancak Köy Komünalarından Modern Komünizmi kurmak isteyen **Popülizm** tepelendi diye, Devrimde **Köylü** yığınlarının özel büyük yedek güç rolü unutulamaz. Köylü de **«burjuva»** mıdır? Evet. Ama, modern Kapitalist **büyük** Burjuva değildir. Tersine, **kapitalizmin** her gün mülksüzleştirdiği, **derebeğiliğin** ezip insanlıktan çıkardığı en yoksul ve en mazlum bir yığındır. Müthiş soyulup ezilen **Köylülük:** devrime öncü olamaz ama, öncü Proletaryanın en sâdık Devrim müttefiği olur. Çünkü, İşçi Sınıfının öncü olacağı devrim, herşeyden önce Köylülüğün **Toprak** ve **Halk demokrasisi** özlemlerini gerçekleştirir.

Som Devrim böylesine elle tutulur olunca, **«Ne Yapmalı?»** dır? Devrim lâfla olmaz. Siyasi İktidar Savaşı yapan örgütle olur. Proletarya Partisi, küçükburjuva kuruntuları ve bocalamaları ile savsaklanamaz. **«Bir adım ileri, İki adım geri»** atmakla kurulamaz. Devrim bir sosyal savaş ise, Parti yalnız savaşçıların çelik çekirdeği olabilir. Her gönüllünün kendi kendine katılıvereceği **«Dingonun ahırı»:** Devrimci Parti adını alamaz.

Siyasi örgütte, Partide: **Demokrasi** mi, yoksa **Merkeziyet** mi ağır basacak? Böyle bir soru ve ona beklenen mutlak karşılık: ancak Burjuva ajanlar ile Küçükburjuva palavracılarının **mız** çıkartmak yahut **kaçamak** yapmak için önerdikleri provokasyonlar veya arka kapıcıklardır. Septe boğazını geçince arkadaki bütün kayıkları yakan kararlı Yiğitler için: Merkeziyet de, Demokrasi de, dövüzün **ateşi** içinde ölçülüp değerlendirilebilir. Ne iki buçuk pozcu Küçükburjuva veya bozguncu Burjuva avantüriyelerin afurtafuru için **«Merkeziyet»** taslanır; ne bir sürü tabansız küçük burjuva veya hinoğlu hin Burjuva ajanının gözlere **«bilgincil» «kül atmak»** çeşidinden tükenmez, kararsız gevezelikleri için **«Demokrasi»** ötülgenliğine karılır.

Leninizmin Adsız Doğuşu

Leninizm'in bütün ana prensipleri 19.cu yüzyılın bitip 20.nci yüzyılın başladığı yerde gün ışığına çıktı. Şimdi o prensiplerin Toplum laboratuvarında sınanmasına sıra gelmişti. Aralıksız **Silâhlı Savaş:** (1904 Rus-Japon Savaşı) ile o kanlı bunalımların fışkırttığı **Sosyal-Devrim:** (1905 Devrimi) yanılmaz **Marksizmi** yaratıcı düşünce ve davranış çabasıyla geliştiren **Leninizm**'in hemen **yüzde yüz yanılmazlığı ve evrensel teorik** güçlülüğünü ispatladı.

Proletarya öncülüğünde (İşçi + Köylü) ittifakı: **SOVYETLER** (İşçi-Köylü-Asker-Sivil Halk Heyetleri) biçiminde yerden biterce fışkırdı. **Burjuva** Demokratik Devriminin geniş tabanı **KÖYLÜLÜK**

(Devamı arka sayfada)

problemi ile, onun spesifik bir türü olan **MİLLİYET** problemi yerli yerine oturdu. Devrim stratejisi ve taktiğinde, büyük **Köylülük** ve **Milliyetler** yedek güçleri ile **İşçi Sınıfı** özgücü arasındaki ilişkiler üzerine yapılan düşünce ve davranış çizileri: **Menşevik** ve **Bolşevik** sınırlarını bütün kesinliği ile aydınlattı.

10 yıl sonra, **I. Emperyalist Evren Savaşı** patlayınca, **Leninizm**, Teorice ve Pratikçe dört başı mamur bir doktrin olgunluğuna erişmişti. Bu eriş, elbet Marksizm'in **dünya** ölçüsünde gelişen bütünlüğüne giriyordu. Ama, her şeyden önce **Rusya** denilen bir **ülkenin** yüzde yüz yerli malı, **orijinal** ekonomi ve sınıf ilişki-çelişkilerinden güç alarak olgunlaşmıştı.

Onun için, korkunç **Emperyalist Savaşın** patlattığı bütün meseleleri en büyük ayıklık ve serinkanlılıkla ele almayı, çözümlemeyi bildi. Batı'nın bütün sunturlu sosyalistleri, **«kendi»** İşveren Sınıfları yanında Emperyalist **savaş kredilerine** oy verdiler. **«Kendi»** emperyalizmlerinin **«sonuna dek zaferi»** uğruna birbirlerine meydan okudular. Çarlığın Meclisi Duma'da Emperyalist Savaşa karşı çıkanlar, Uluslararası Sosyalistlerin **ihanet** ve **şövenizm** maskelerini düşürenler Leninciler oldu.

Böylece Leninizm : bir **ülkenin** proletarya savaşından aldığı güçle **uluslararası** ölçüde etkili olmıya girişti. Bu ölçülere kavuşmakla kendiliğinden evrensel devrimci **Teori** niteliğini kazandı. Ancak henüz **adı yoktu.** Rusya dışında ne **Bolşevik,** ne **Lenin** adını işiten, hele anlıyan yoktu. Bolşevik: **Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi** içinde kalıyordu. Lenin de, o Partinin **adsız** bir savaşçısı idi. Adamın adı: **Vladimir İliç Ulyanof** idi. Çar Polisi Okrana'dan başka hemen kimse o adla bir sosyalist bulunduğunu bilmiyordu bile...

Leninizm: **Dünya Teorisi** olmak için, **Rusya Pratiğinde** doğrulugunu ispatlıyacaktı. Ne var ki, Rusya problemini **bütün dünya** problemi dışında hiç bir zaman görmedi ve koymadı. **Dünya** hangi genel durumda idi? Marksizm'in geçen yüzyıl haber verdiği bir eşsiz örneksiz muazzam **Evren Savaşı** içine gömülmüştü. Kapitalizmin bu kanlı uçuruma ister istemez yıkılacağını Marks-Engels açıklamışlardı. Oraya gelinmişti.

Emperyalizm Teorisi

Marks-Engels'ten beri Kapitalizmde neler olmuştu? Büyük bir değişiklik, hattâ tam diyalektik bir tersine dönüş, altüstlük olmuştu. 19.uncu yüzyılının **Serbest Rekabetçi** kapitalizmi, 20.nci yüzyılla birlikte **Tekelci Kapitalizme** dönmüştü. Öyleyse ilk iş, Marks-Engels'in bıraktıkları yerden alıp, Kapitalist toplumun geçirdiği gelişimi değerlendirmeliydi. Bu yapılmadıkça, ne Rusya'nın, ne Dünyanın içine düştüğü; ne Evren Savaşını, ne o Savaşın getireceği sonuçları kavramak elden gelemezdi.

Savaş, Toplumun derinliklerinde uyuklıyan bütün köklü meseleleri, bir anda en alevli biçimleriyle suyun yüzüne çıkarmıştı. **Sosyal-Demokrasi** içindeki bölünüşler, Milletlerin kendi kaderlerini kendilerinin çizip çizmiyeceği, şu veya bu ülke **«Milli Gurur»**unun altında yatan problem, **Avrupa Birleşik Devletleri** parolasının içyüzü, en sonra ansızın her şeye kan ve ateşle saldıran Emperyalist Evren Savaşı ve bu savaş önünde Marksizm iddialı **İkinci Enternasyonal'ın** «arş'ü ferşiyle» gümleyip yıkılışı ve ilh... ve ilh... nedendi? 20.nci yüzyılla birlikte dünyayı saran **Tekelci Kapitalizm** yüzündendi.

Lenin oturdu. 1916 Ocağından Kasımına dek, hattâ 1917 Nisan yayımına dek, hep o: **«Kapitalizmin son kertesi olan Emperyalizm»** üzerine kısa, açık, kesin araştırmalarını işledi. İnsanlık en az çeyrek yüzyıldanberi, kapitalizmin ekonomi temelini şiddetle çatlatan o Emperyalizmle çürüyüp dökülüyordu. Büyük Kapitalist metropoller (Anayurtlar) arasında yıllarca süren **Gümrük savaşları,** mal alışverişi engellenince, bütün kutsal **milli sınırları** hiçe sayıp çiğneyen **Sermaye İhraçları,** ham madde ve pazar tekellerini sağlamak için canavarca **Sömürge** politikaları ve paylaşımları, Barışta biriken Kapitalistler ve Tekeller arası çelişkilerin **Dünya Savaşlarıyla** bir çözüme bağlanma kaçınılmazlığı, bütün sınıf politika, devlet, kültür, din, mantık, ahlâk, psikoloji vb. gibi **Üstyapı** alanındaki soysuzlaşmalar. Toptan gelip yeryüzüne ve her ülkeye musallat olmuş **Finans-Kapital** (Malî Sermaye) tahakkümüne dayanıyordu. Bu, Emperyalizmin ve Emperyalist savaşın **eksi,** olumsuz yanı idi.

Bu gerçekliğin vardığı sonuç ne olabilirdi? Son kertesine gelmiş kapitalizmin kanlı bunalımlar içinde yıkılışı olurdu. Birinci Emperyalist Evren Savaşı o yıkılışların en göze batıcı biçimlerinden biriydi. İnsanlık, Marks'ın **«Zur Kritik..»** önsözünde belirttiği az çok uzun **Devrimler** çağına girmişti. 1905 yılları Rusyasında nasıl **Rus-Japon** savaşı, hemen ardından 1905 **Devrimini** getirdi ise, tıpkı öyle, ama onunla kıyaslanmıyacak ölçülerde daha yaman **Devrimler** de 1914'de patlak veren şu I. Emperyalist Evren Savaşı ardından dünyayı yerinden oynatacaktı. Bu da Emperyalizmin ve Emperyalist Savaşın, söz yerinde ise; **artı, olumlu** yanı olacaktı.

Devlet Teorisi

Leninizm, henüz **«Leninizm»** adıyla tanınmadan, kendi çağının ekonomik ve **Sosyal Yapısını** ve o yapının ister istemez vardığı **Sosyal-Devrimi** evrensel **Teori** olarak aydınlattı. Devrim pratiği kör bir çığ gibi insanlığın üzerine yıkılıyordu. Bu çığın altında ezilip kalmamak için, bilinç alanına çıkarılması gereken en önemli **Teorik problem** ne idi? Lenin, o noktada bir göz kırpımı kadar bile ikirciliğe kapılmadı.

«Devrimin temelli problemi, İktidar meselesidir.» (Lenin, **Parolalar Dolayısıyle.**)

Devrim nerede olacak? Engels onu da bir mektubu ile açıklamıştı. Emperyalist Evren Savaşı patladığı gün: **«Gaçina'da esir olan Çar devrilecektir.»** Yâni, Marksizme göre, Devrim en keskih biçimi ile Lenin'in ülkesine bir göktaşı gibi düşecektir. İktidar meselesi de özellikle orada günün en yakıcı gündemi olacaktır. Rusya'da Devrim İktidarının somut problemleri, 1905 Devrim olayları içinde bütünü ile prova edilip tartışılmıştır.

Ama, o tartışmalar **genel** Strateji ve Taktik problemler üzerine idi. Şimdi iş başa düşüyordu. Ana prensipler üzerine **iktidar** meselesi tasarlanmıştı. **İşçilerle-Köylülerin Demokratik Diktatörlüğü** olacaktı. İkinci Enternasyonal **«kocakarılarının»** insanları en çok şaşırttıkları bu iktidar meselesi idi. Lenin. o problem üzerinde yıllar yılıdır Marksizm'in bütün **teorik** ana düşüncelerini not olarak derlemişti.

1917 yılının en civcivli «nalla mıh arası» gün leriydi. **Demokratik Burjuva Devrimi** Çar'ı devirmiş, Proletaryanın **Sosyalist Devrimi** kapıyı kırarca çalıyordu. Bu sıra, İktidar probleminde en ufak bir aksama, Tarihin gidişini sapıttırabilirdi. **«Beyinsiz İşgüzarlık»**ların hiçbirisine yer vermemek için, **Devlet** meselesi tartışılamaz durulukta teorik açıklığa kavuşmalıydı. Lenin, o «anacık babacık gününde» yeniden oturdu. Boş kalmış kaçak saatlerinde, notlarını dökümliyerek, 1917 Ağustos ve Eylül aylarında, **«Devlet ve Devrim»** eserini yazdı. Ve şöyle dedi:

«Günümüzde Devlet meselesi, politik ve pratik bakımdan olduğu gibi, teorik bakımdan da özel bir önem kazanıyor. Emperyalist Savaş, tekelci kapitalizmin Devlet tekelci kapitalizmine doğru kalıp değiştirmesini adamakıllı aceleleştirdi ve şiddetlendirdi. Mutlak kudretli kapitalist gruplaşmaları ile her gün daha sıkı sıkıya kaynayan Devletçe, çalışan yığınların canavarca ezilişi gittikçe daha çok kendini dayatıyor.

«Uluslararası proletarya Devrimi açık-seçik olgunlaşıyor. Devrimin Devlete karşı tutumu pratik bir önem kazanıyor. Çalışan yığınları genel olarak burjuvazinin ve özellikle emperyalist burjuvazinin etkisinden kurtarma dövüşü, «Devlet»e karşı olan oportünist önyargılarla döğüşmeksizin olağanlaşamaz.»

Pratik Taktik ve Parola Diyalektiği

Leninizm'in bütün ana ilkeleri ateşin içinde durulup, yalın kılınçlar gibi takılıp kuşanıldıktan sonra, artık yapılacak her iş bir zahmet değil, yararlı bir zevk olur. Bunu gene en iyi, Lenin'in kendisi söyler **«Devlet ve Devrim»** broşürünün bir VII.ci Ayrımı vardır: **«1905 ve 1917 Rus Devrimlerinin Deneyi»** o ayrımda ele alınacaktır. Lenin: **«Bu Ayrım'ın başlığında işaret edilen konu öylesine gepgeniştir ki, ona ciltler dolusu yazı ayrılabilirdi ve ayrılmalıydı»** der. Ama o Ayrıma bir satır bile katamaz.

Çünkü Lenin'i Ekim Devrimi kıskıvrak yakalamıştır. Artık teorik söze yer kalmamıştır. Som İş yıldırım hızıyla ardarda ve dalga dalga gelip çarpmaktadır. O zamana dek düşünebildiysen düşündün. Şimdi yapabildiğin düşünce planlarının uygun davranışlarla gerçekleştirilmesi gelmiş çatmıştır. Onun için Lenin, **«Devlet ve Devrim»**in Birinci Baskı Sonsözünü şu kanı ile bitirir:

«Bir Devrimin Deneyini yapmak, o Devrim üzerine yazı yazmaktan daha hoş ve daha yararlıdır.» (Petrograd, 30 Kasım 1917).

O zaman, bütün yapılacak iş, Diyalektiğin oynak manivelesinde her an değişebilen momentlere göre: en **kıvrak,** en **çabuk,** en **kararlı** biçimde düşünüp davranmaktır.

1917 Şubat 27'den Temmuz 4'e dek, parola: **«Bütün İktidar Sovyetlere!»** idi. **Çünkü, «O zaman iktidar istikrarsız denge halinde idi. Geçici Hükümetle Sovyetler, serbestçe rıza gösterilmiş bir andlaşma ile iktidarı paylaşıyorlardı. Sovyetler, hür, yâni hiç bir dış ve silâhlı baskıya uğramıyan işçilerle askerlerden biçimleniyordu. Silâh halkın elinde, halk üzerine çöken hiçbir baskı yok: işin temeli bu idi. İşte o, her türlü Devrimin barışçıl gelişimine elverişli olan ve garanti veren şey bu idi.» (L.: Parolalar dolayısıyle, 197).**

Demek o denli kanlı bıçaklı ihtilâl delisi sanılan Leninizm, tam 4 ay 7 gün: **«Barışçıl Devrimi»** gelişiminden, ünlü deyimi ile **«Kansız İhtilâl»**den yana idiler. Çünkü **«27 Şubat günü bütün sınıflar Çar'a karşı birleşik idiler.»** Çünkü:

«Sovyetler, sınıf yapıları gereği, işçiler ve köylüler hareketinin organları idiler, işçi-köylü mutlak iktidarının haphazır biçimi idiler. Eğer Sovyetler bütünüyle iktidar elde etmiş olsalardı, Küçükburjuva yığınlarının başlıca kusuru, baş günâhı olan: kapitalistlere güvenivermeleri, pratikle bir yana itilebilecekti, kendi faaliyetlerinin deneyi ile alaşağı edilebilecekti. İktidarın tümünü elinde tutan Sovyetlerin kucağında iktidardaki sınıfların ve partilerin birbirlerine halef selef olmaları kendiliğinden olabilirdi. Bir an bile hiç gözden kaçırılmaması gerekir ki, yalnız o Sovyeter için de temsil edilen partilerle yığınların genişliğine ve derinliğine serbestçe dalbudak salmış içtenlikli bağlılığı: burjuvazi ile andlaşmak denilen küçükburjuva kuruntusu barışçıl yoldan silip süpürmiye kapı açabilirdi. İktidarın Sovyetlere geçişi sırf geçtiği için sınıflar arasındaki ilişkileri değiştirmezdi. O ilişkilerde hiç bir şeyi değiştiremezdi; köylülerin küçükburjuva karakterinden hiç bir şey değiştirmezdi. Ama, tam zamanında, köylüleri burjuvaziden koparıp ayırmıya ve köylüleri sonra birleştirmek üzere işçilere yaklaştırmıya vargücile yardım ederdi.» (a.y.s., 198).

4 Temmuzdan sonra işler tersine döndü.

«Karşıdevrimci burjuvazi hükümdarcılar ve Yüz-Karalar ile birlikte yürüyerek, kısmen ürkütecek, sosyalist revolusyoner ve menşevik küçükburjuvaları kendisine bağladı ve fiili Devlet iktidarını Cavaignac'lara, cephede kafa tutanları kurşuna dizen ve Petrograd'da bolşevikleri kılıçtan geçiren askercil klike teslim etti.» (a.y., 199).

Böyle bir durumda, hâlâ: **«Bütün İktidar Sovyetlere!»** parolasını atmak, **«Donkişotluk»,** **«Halkı aldatmak»** olurdu. Çünkü o sıra Sovyetlerin iktidarı istemesi veya alma kararı vermesi yetermiş, **«Sovyetler içinde cellâtlarla uzlaşmamış partiler varmış»** sanmak olurdu o parola. Şimdi: **«Meselenin temeli şudur ki, iktidar barışçıl yoldan artık ele geçirilemez.»** (a.y.,)

O zaman artık boş hayale kapılmanın yeri yoktur. Olmıyacak şeyi olurmuş göstermek te, olacak şeyi olmazmış gibi göstermek te: kendini ve halkı aldatmaktır. En alevli ihtilâl günlerinde bile Marksizm: önce barış yoluyla, insan kanı akmaksızın Sosyal Devrime gidilmesine uğraşır. **İşveren Sınıfı,** her zamanki gibi, kişi çıkarı uğruna dünyayı süngü ve kurşunla yangına vermiye girişince **Küçükburjuva** yığınları da, gene her zamanki gibi, horozu gören tavuk gibi zorun altına siner ve bir avuç burjuva terrörcüsüne taparsa, barışla yapılacak iş kalmamaktır.

İsa'nın: **«Bir yanağına vururlarsa, öbür yanağını çevir»** diyen köle buyrultusu, **çöken** Antika toplum parolasıdır. Firavun'a karşı isyan bayrağını kaldırmış Musa usulü: **«Göze göz, dişe diş»** parolası günün parolası olur. Buna, kimi tatlısu sosyalist ve revizyonistleri: **«Blankizm»**mi derlermiş? Marksizm, bir avuç soyguncunun zılgıdı önünde armut toplamak değildir.

Türkiye Halkının Teşkilâtlandırılmasında Yığın Örgütlerinin Yeri ve Bugünkü Durum (II)

BUGÜN TÜRKİYE HALKININ YIĞIN TEŞKİLATLANMASI HANGİ DÜZEYDEDİR?

1 — İŞÇİ SINIFIMIZ :

Tüm çalışan kesimler arasında en geniş örgütlere sahip olanıdır. Ne var ki harekete damgasını vuran bir Proletarya Partisinin olmayışı, işçi sınıfının sendikal örgütlerinde yanlış eğilimlerin zuhur etmesine neden olmaktadır.

On yıllık geçmişi olan DİSK'in içinde bulunduğu durum budur. Bugün DİSK yönetiminde belli bir etkinlik sağlamış gibi görünen bir eğilim, DİSK'i bir parti gibi görmekte ve bilerek veya bilmeyerek işçi sınıfının sendikal birliğini parçalamaya yönelmektedir.

Sadece TİP'li oldukları için Sosyal-İş'in DİSK dışı bırakılmaya çalışılması, ikibin kadar Petrokimya işçisinin PETKİM-İŞ'ten atılmaları. Yeraltı Maden-İş'in DİSK bünyesine alınmayışı ve yine TİP eğilimli, DİSK üyesi Keramik-İş varken DİSK yönetiminin Beton-İş'i kurması bunun acı örnekleridir. Buradaki amaç yıllarca mücadele etmiş Keramik-İş'i bezirgânca metotlarla kendi naylon teşkilâtı Beton-İş'e katıp eritmektir. Ve bu şekilde haketmediği halde işçi sınıfının başına hazırca karga gibi tünemek hesabındadır.

Yapılan: İşçi sınıfı adına ucuz tarafından devrimci kadroları kıymaktır. Kimse yığın örgütlerini, hele işçi sınıfının ikinci büyük sendikal örgütünü, proletaryanın politik birliğini sağlama kılıfı altında parçalama hakkına sahip değildir. Tüm sosyalistler yığın örgütlerini gözbebekleri gibi korumak ve onları genişletip güçlendirme yolunda her türlü çabayı göstermek zorundadırlar. Yoksa yığın örgütü, başa geçenin, beğenmediğini örgüt dışına püskürtmek için kullandığı bir araç haline gelmişse boşuna kendimizi avutmayalım. Faşizm karşısında her geçen gün daha zayıf düşüyoruz demektir.

Hem sen nasıl proletarya partisisin ki kendinden başka sosyalist kadroları ancak dışarı attığın zaman rahat edersin? Bilmezmisin ki başa geçme istemekle değil, güç+denem ile olur. Yoksa her yuvar başlık iddiasıyla sadece cepheyi çatlatır. Sonra: gerçek proletarya partisi kendi dışında kalabilmiş ideolojilerden veya hareketlerden çekinmez. Onların üstüne üstüne gider, kendi ideolojisinden ve pratiğinden emin olduğundan diğer akımları kendi hareketine uydurur. Yoksa öyle alaturkalığın, bezirgânlığın içinde kol gezdiği ve geçer akçe olduğu proletarya particiliği olmaz. (DİSK tepesinde oynanan saray oyunları hakkında bak sayfa 14.)

DİSK'den başka, salt işçi sınıfını örgütlenmeden tiksindirip kaçırtmak amacıyla kurulmuş gangster sendikalar da işçi yığınlarını gerçekten kapladığı zaman ister istemez sınıf bilincini de arkalarından getiriyorlar. CIA emrindeki Türk-İş gangster yönetiminin zaman zaman göstermelik de olsa sözde ilerici çıkışlar yapması, tabandan gelen baskının doğrudan politikaya yansımasından başka birşey değildir. Kaldı ki tüm çabalarına karşın, Türk-İş, tabanının her geçen gün ayağının altından kaydığını çok iyi görmektedir. Yalnız bu kayma işçilerin kendiliklerinden bilinçlenmesi ile olmaktadır. Lafta «en gerici sendikalarda dahi çalışılmalıdır» diyen sosyalistler, işte Türk-İş'i çalışma alanı görmeyerek 1 milyon civarında işçiyi gangsterlere terkediyorlar.

2 — MEMUR ÖRGÜTLENMESİ :

Yapay bir işçi-memur ayırımı yüzünden, işçi sınıfından ayrı bir tarzda örgütlenmek zorunda bırakılan memur kesimi, biraz da niteliği gereği (emtia değilde,genellikle hizmet üreten kişiler olduğundan) sınıf bilincine ulaşmakta, işçi sınıfımızdan bir adım geriden gelmektedir. Geniş memur tabakası halen grevli-toplu sözleşmeli sendika kurma hakkını elde edememiştir ve önündeki acil sorun bu hakkın elde edilmesidir. Ancak bu sayede işçi sınıfımızın sürdürdüğü ekonomik ve politik mücadele ile bütünleşip daha güçlü olunabilir.

Yine de bugün için henüz dernekler ve odalar şeklinde sürdürülen memur mücadelesi gerekli ve kaçınılmazdır.

Memur örgütlenmesinde esas: İşkolları esasına göre (eğitim işkolu, sağlık işkolu vb.) örgütlenmek olmalıdır.

Ne varki bu doğru ilkenin henüz hayata geçmediği görülüyor. Memurların tümünü tek bir çatı altında örgütlemek amacıyla ve bir gurup tarafından kurulmuş olan TÜM-DER'in varlığı buna örnektir. TÜM-DER'in örgütlediği memur sayısı, 800.000 civarında olan memurların % 5.ini geçmez. Bu rakam bile işkolu esasına göre örgütlenmenin kaçınılmazlığını ortaya koyar. Bazı işkollarında memurların az çok başarılı bir örgütlenmeye gittiği görülmektedir. (150.000 üyeye ulaşan TÖB-DER ve Ziraat memurlarının % 40'ını örgütleyen Ziraatçılar Derneği başarılı örneklerdir.)

Aynı işkolunda kurulmuş olan örgütler de birleşmelidirler. Örneğin ilköğretimden yüksek öğretime kadar tüm eğitim emekçilerinin örgütleri olan TÖB-DER, TÜMAS ve TÜMÖD'ün tek bir çatı altında birleşmeleri bu doğru prensibin hayata geçirilmesi olacaktır.

İşyeri esasına göre örgütlenmeler ise güçleri bölücü ve parçalayıcı nitelik taşıyorlar. Örneğin sadece TRT personelini örgütlemek amacıyla kurulan bir TRT-DER, böyle cılız kalmaya mahkûmdur. TRT personelinin doğru olarak PTT personelinin de katıldığı; haberleşme işkolu gibi genel bir örgüt çatısı altında toplanması en doğru yoldur.

Memur örgütlenmesinde göze çarpan önemli bir hastalık, aynı sahada kurulan birden fazla örgütçüklerdir. Herkesin bilincinde olmasına rağmen bu tür örgütlenmelerin devam etmekte oluşu; değişik politik çizgilerin bu örgütlerde yönetimi bırakmak istememelerinden, yani yukarda değindiğimiz küçük dükkâncılık oportünizminden kaynaklanmaktadır.

3 — KÖYLÜLÜĞÜN DURUMU :

Kelimenin tam anlamıyla «feci»dir.

«Köylülüğümüz; 7 bin yıldan beri bırakıldığı dağ başında, kurda kuşa, cine şeytana ısmarlanmış bir şölen sofrasıdır. Teşkilât bakımından derisi yüzülmüş kızıl et gibidir. Her mikrobun, her virüsün, her hastalığın, her illetin saldırısına açıktır. Köylülüğümüz, kangrene çevrilmek istenen, çırılçıplak bir örgüt yoksulluğu ve yokluğu içinde kıvrandırılıyor.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı; Halk Savaşının Planları, s. 17, Tarihsel Maddecilik Yayınları, 1970).

Bugün için hiç bir örgüte, köylü yığınlarının demokratik ve ekonomik kitle örgütü deme olanağı yoktur. Her ne kadar Köy-Koop 1,5milyon üretici köylünün en güçlü ekonomik örgütü olduğunu iddia etmekteyse de henüz buna halk teşkilâtlanması demek mümkün görünmüyor. Halk teşkilâtlanmasının en önemli kıstasları olan halkla birlikte, halk için ve halk tarafından örgütlenme kıstasları gerçekleştirmiş değil. Daha açık ifade etmek gerkirse, işçi sınıfının en yakın müttefiki olarak, kır yoksullarını ve küçük üretmenleri anti-faşist bir halk cephesinde kaynaştırıp harman etmeye yönelik bir köylü örgütlenmesi henüz yoktur.

Şurası muhakkak ki köylülüğün örgütlenmesi en geniş çapta devrimci kooperatifler vasıtasıyla gerçekleşecektir. Tefeci bezirgânlığın elinde binlerce yıldır antikalıktan kurtulamamış olan köylü kitlesi ancak bu yoldan etrafındaki rezil çemberi yarabilir.

Sosyalistlerimiz ise henüz bu konuda çok yoksul bir durumdalar. Sosyalist kadroların bir kısmının, işçi sınıfının en yakın müttefiki olan köylülüğün teşkilâtlanması için bu yığınlar içine dalış yapması, mevcut olan kooperatiflere girme, olmayan yerlerde yeni kooperatiflerin oluşturulması ve bu ekonomik teşkilâtlanmanın siyasi teşkilâtlanma ile bütünleştirilmesi gerekiyor. Tabi tüm bu çalışmalar, yukarıda değindiğimiz, işçi sınıfının devrimci partisini yaratma çabalarından bağımsız olarak ele alınmamalıdır.

4 — GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ :

Gençlik örgütlenmesi de bugün istenilen düzeyde değildir. Sol hareketimizin içinde bulunduğu dağınıklıktan dolayı sağlıklı bir gençlik örgütlenmesi başarılamamaktadır. Bu dağınıklık ve örgütsüzlük ortamından yararlanan Finans-Kapital-Tefeci Bezirgân

(Devamı arka sayfada)

iktidarı uçsuz bucaksız gizli, açık servisleriyle gençliğimizi birbirine düşürüp kırdırabilmektedir.

Gençlik içinde kan davaları, tabancalı «politik» tartışmalar günlük olaylar haline getirilmek isteniyor. Yaratılan bu ortam ile hem devrimci gençliğin işçi sınıfı ile kaynaşması her geçen gün daha da zorlaştırılıyor, hem de bu bulanık ortamda devrimci avı kolaylıkla gerçekleştirebiliyor. Bu ortamın sürmesinin, her türlü oportünizmin ve kariyerizmin her geçen gün daha da azıtmasının, ancak bilinçli ajan provokatörün işine yarayacağı çoğu gençlerimiz tarafından hesaba katılmıyor.

Bugün gençliğin örgütlenmesinde hemen göze çarpan özellik; çokbaşlılıktır. Herkes ilke olarak gençliğin birliğinden yana görünüyor ve merkezileşmenin gereğine inandığını ifade ediyor. Hiç kimse davranışını buna göre ayarlamıyor.

Devrimci kesimler içinde işçi sınıfından sonra en atılgan ve yiğit bölümü oluşturan gençliğin birliği yolunda ilk aşılması gereken nokta, hareket içinde birbirine karşı tolerans ve genel ilkeler ışığında anlayışla dayanışma olmalıdır. Sonra merkezileşmenin sağlanması doğrultusunda her okul biriminden, her bölgeden seçilen delegeler bir üst kongrede kitlenin sorunlarından hareket ederek faşizme ve emperyalizme karşı verilecek mücadelede gençliğin görevlerini çizmeli ve bu ilkeler tabandaki tüm örgütler tarafından hayata geçirilmelidir. Merkez yönetiminin içine düştüğü yanlışlıklar demokratik merkeziyetçiliğin prensipleri ihlâl edilmeden yoldaşça eleştirilmeli, bu disiplin dışına çıkan davranışlar, birlik için ve birlik adına, sonuna kadar ikna yöntemi uygulanarak düzeltilmelidir. O zaman devrimci gençliğimizin içinde bulunduğu bozgun ve dağınıklık ortamı aşılabilecek ve ancak o zaman dökülen kanlar yerde kalmayacaktır.

SONUÇ :

Yukarıda, kitle örgütlerinin fonksiyonlarını ve Türkiye'deki durum hakkında yazdıklarımızı şöylece toparlayabiliriz.

Kitle örgütleri proletarya partisinden bağımsız olarak ele alınıp değerlendirilemezler. Tek başına ne parti ne de kitle örgütleri hiçtirler, bir arada ahenklice çalıştıkları takdirde heptirler. O halde içinde bulunduğumuz dağınıklık ortamında, yığınlar içindeki çabalar, partiye giden yoldan ayrı bir şekilde ele alınmamalı, mücadele iki yönüyle birlikte sürdürülmelidir.

Bugün sol hareket içinde hakim olan davranış biçimi; sekterlik ve küçük burjuva katırlaşmaları olarak belirlenebilir. Yukarıda saydığımız, demokratik örgütler içinde sürüp gitmekte olan oportünist eğilimlerin tümü, harekette henüz küçük burjuva unsurun ağır basmasından ötürüdür. Şu halde yığın örgütlenmesindeki birincil amaç hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesi olmalıdır. Ancak, işçi-köylü unsurunun ağır bastığı örgütlerde, küçük burjuva eğilimler giderek yok edilebilir ve devrimci aydınlar gerçek anlamda harekete kazanılabilir.

Kitle örgütlerindeki çalışmalardan ses gelmesi isteniyorsa, sosyalist hareketin ve halkımızın çıkarları doğrultusunda, en genel ilkeler etrafında, zart zurta son vererek, anlayışla bir araya gelinmeli ve yer yer sağlanmakta olan eylem birliklerini, yeni boyutlara ulaştırarak genişletmelidir. Kimsenin bu ortamda proletarya partisi kesilip eylem birliklerini tavizsiz ve yanılmaz adam pozlarıyla kakırdatmaya hakkı olamaz.

Sosyalist ve sosyal-demokrat partilerin, işçi sınıfının politik birliğini sağlamak için **herşeyden** önce, demokratik merkeziyetçilik prensipleri temeline dayanan uzun süren bir eylem birliğine yönelmeleri gerektiğini vurgulayan Dimitrov şöyle diyor:

«Politik birliğin ilk şartı olarak, neden ilk önce eylem birliği kurulmalıdır?

Çünkü, sermayenin ve faşizmin saldırısını püskürtmek için —emekçilerin çoğunluğu kapitalizmi devirmek için ortak bir siyasi platformda birleşmeden önce bile— eylem birliği mümkündür ve zorunludur. Bu arada genel çizgiler etrafında görüş birliğine varmak ve proletaryanın vereceği kavganın hedeflerini tesbit etmek için uzun bir süre gerekmektedir. Görüş birliği ise, en iyi şekilde, sınıf düşmanlarına karşı birlikte savaşırken —bugün— kurulmalıdır.» (Dimitrov, Faşizme Karşı Bir. c. s. 121).

Her devrimci yuvar, demokratik kitle örgütlerini gurup çıkarları doğrultusunda, kısır çalışma yapılacak yerler olarak değil, halk teşkilâtlanmasının aracı olarak görmeli, ve yönetiminde kimler bulunursa bulunsun demokratik merkeziyetçi kurallar çerçevesinde ve devrimci disiplin altında, samimiyetle halkı örgütleme yönünde çalışmalıdırlar. Bu örgütler devrimcilerin birbirlerini yeyip, sosyalist hareketten tecrit ettikleri değil, sosyalist harekete en geniş yığınları kazanacakları yerler olmalıdırlar.

Ustanın dediği gibi:

«Her devrimci gurup, günahları ve sevapları ile, çil yavrusuna çevrilen geri ülkemiz halkının bağrından kopmuş bir örnektir. Hepsini mahkûm etmek kolaydır. Hepsinden yararlanmayı bilmek güçtür. İkilem ortadadır: Türkiye içinde veya dışında kurulmuş kurulacak bütün devrimci yuvarcıklar (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır; yahut Finans-Kapitalin sırat köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi, Faşizm Cehennemi içine yuvarlanıp yanacaklardır. O zaman birbirine sarılınsa da iş işten geçmiş bulunur.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, A.Y.B.D., s. 27).

ALMAN EMPERYALİZMİNİN

yetçi Partisi) Golo Mann'a («tanınmış» bir tarihçi) giderek Frankfurter Allgemeine gazetesine uzandı. Üstelik bu sonuncusu bu fikri açık açık «intiharlar» ın vuku bulduğu 18 Ekim günü ortaya attı.

Görüldüğü gibi sürdürülen canice bir cinayet propagandasıydı. Bu propaganda İtalyan ceza evinden kaçan onlarca rehinenin katili Nazi Kappler'-in Federal Almanya'da resmen serbest insan olarak yaşamaya hak kazanmasıyla tamamlandı.

Bu cinayet propagandası toplumun geniş kesimlerini galeyana getirmeye yaradı. Bu kesimde böylece «intiharlar» tepkisiz karşılandığı gibi, giderek yarı gizli bir sevinç duyuldu. Bu koşullarda «intihar eylemi»ni nesnel olarak açıklamak daha baştan oldukça güçleştirildi.

5. Toplumun büyük kesiminde bu tavrın doğmasında adi nitelikte ve politik olarak anlamsız olan uçak kaçırma olayı da önemli rol oynadı. Uçak kaçırma olayı toplumda, son tahlilde sokaktaki adamın da tedhiş hareketlerinin ve kaçırmaların kurbanı olabileceği yargısını doğurdu ve kaçınılmaz olarak reaksiyon oluşumuna yol açtı. Bu durumu herhalde kimse istemezdi. Biz komünistler, uçak kaçırma olayını, bu yolla sıradan insanların hayatlarıyla oynandığı için adi olarak nitelendiriyor ve uçak kaçırmalarda Buback'ın öldürülmesi ve Schleyer'in kaçırılmasının (bu olayları da politik açıdan zararlı bulduğumuz halde) aksine hiçbir anti-kapitalist nitelik görmüyoruz.

Giderek uçak kaçırmalar taktik açıdan da anlamsız görülmelidir. Uçak kaçırmanın yaptırım niteliği, sıradan insanları öldürmek tehdidinden kaynaklanmaktadır. Bu tehdit içeriğinde her devrimcinin amacıyla kesinlikle çeliştiğinden, şimdiye dek hiçbir uçak kaçırma olayında eyleme geçirilmedi, geçirilemezdi de. Böylelikle bu tehdidin etkisiz ve gerçekleştirilmeyen bir tehdit olduğu hemen ortaya çıktı ve uzun süreden beri hemen tüm uçak kaçırmalar kaçıranların ölümüyle sonuçlandı.

Biz, aramızdaki farkları bir yana bırakarak, bütün tedhişçi guruplardan eylemlerini gelecekte sürdürmemelerini talep ediyoruz. Böylelikle gerçekte kime karşı savaştıkları üzerine doğan şüpheleri ortadan kaldırabileceklerdir.

6. Önümüzdeki günlerde soldaki ve diğer demokratik güçlere karşı propaganda ve baskılar artacaktır. «Evlerin aranmasına» ve tutuklamalara birçok kentte şimdiden başlanmıştır. Dikkati çeken bir olay da Batı Berlin'de birçok yoldaşın spontanist bir gazete olan INFO-BUG'un yazı kurulundan oldukları ve bu gazetenin «bir haydutluk şebekesini desteklemesi» gerekçesiyle tutuklanmalarıdır.

Bir de hâlâ tartışılan «K-Gurupları»nın yasaklanması (bu kapsamına KBW«KPD», «KPD/ML» ve KB'yi almaktadır.) yolundaki teklif yeniden sahneye getirildi.

Tüm solcuları ve diğer demokratik güçleri baskılardan yılmamaya ve şimdiye dek savundukları demokratik tavrı oportünist bir anlayışla terketmemeye çağırıyoruz. Şu anda gerekli olan, yıldırma, saptırma ve baskılara karşı cesur ve kararlı bir mücadele sürdürmektir. Eğer solcular ve diğer demokatik güçler yıldırma ve saptırmalara boyun eğmezlerse, ancak o zaman bir demokratik karşı cephe için güç toplayabilirler.

Bu koşullarda ülkemizdeki demokratik güçleri önemli olarak zayıflatan birbirimize karşı takındığımız tavırları ortadan kaldırmanın tam zamanıdır.

7. Federal Almanya'daki baskı uygulamalarını konu alacak olan Russel - Mahkemesi, güncel koşullar nedeniyle giderek önemini arttırıyor. Bir Willy Brandt'ın takındığı tavır, uluslararası planda önemli yankılar uyandırarak bu mahkemenin egemen çevreler için ne denli rahatsız edici olduğunu açıkça ele verdi. 1978 paskalyasında (mart) ilk açık toplantısını yapacak Russel-Mahkemesine hazırlanmak baskı ve gerici akımlara karşı vereceğimiz mücadelenin odak noktası olmalıdır. Şimdiye dek Russel-Mahkemesi ile ilgili hazırlıkları desteklememiş, ya da egemen çevrelerin baskısıyla desteğini geri almış, tüm kişi, gurup ve çevrelerin bu tavırlarını son koşulların ışığında yeniden gözden geçirmeleri gerekmektedir.

Avukat Jutta Bahr-Jendges, Osterdeich 53, 2800 Bremen 1, Tel : 0421/74555.

BASINA AÇIKLAMA **25.10.1977**

Irmgard Möller kalb zarının kesici bir aletle yaralanmasından ötürü 18.10.1977 Tübingen Üniversitesi cerrahi kliniğinde ameliyat edilmiştir. Möller 23.10.1977 günü Tübingen'den Hohenasperg' deki adli hastaneye nakledilmiştir.

Irmgard Möller'in açıklaması :

Kendisi ile Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Jan Carl Raspe arasında ortak bir intihar hakkında hiçbir konuşma geçmemiştir. Kendisi intihara teşebbüs etmemiştir. Sol göğsündeki dört yarayı kendisi yapmamıştır.

Möller kendinden geçmeden önce son olarak iki kez gürültü ve gıcırtıya benzeyen bir ses duymuştur. Bu olay 18.10.1977 saat 4.30 sularında meydana gelmiştir. Yaralar Möller kendinde değilken meydana gelmiştir.

Irmgard Möller'in şimdiye dek dış dünyayla ilişkisi bulunmamaktadır. Yalnız şimdiye dek 22.10.1977 21.00-21.30 ve 24.10.1977 15.00-16.00 arası iki kez avukatıyla görüşmüştür. Hâlâ gazete ve radyodan yoksun tutulmaktadır. Raspe'nin ölümünden ve Baader ve Ensslin'in ölümlerindeki garipliklerden ve ölümlerin kendisinden ve Mogadişu havalimanındaki olaylardan ilk kez bu konuşmalarda haberdar olmuştur. **İmza**

Jutta Bahr-Jendges

Bizler Türkiye Sosyalistleri olarak Alman halkına, Sosyalistlerine yöneltilen faşist baskıları ve en son işlenen resmî cinayetleri PROTESTO eder, Alman Halkıyla ve Sosyalistleriyle sonuna dek dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz.

DERLENİŞ VE GRUP PARTİLERİ

Bugün, yeni V.P. tabanındaki iyi niyetli bazı arkadaşlarda şöyle bir düşünce hakim: «Biz, yeni V.P.nin Proletarya Partisi olmadığını; bir grup partisi olduğunu biliyoruz. Gerçek Proletarya Partisinin ancak «Anarşi Yok! Büyük Derleniş»in hayata geçirilmesiyle doğacağını da biliyoruz. Ne var ki burada da derlenişi savunabiliriz. Yani hem partili oluruz, hem derlenişçi.»

Arkadaşların, kısaca özetlemeye çalıştığımız bu tezleri bizce kökten yanlıştır (bilimsel değildir). Önce onlara şu soruyu soruyoruz: Madem ki bir grup partisi içinde de «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» savunulabilir, o halde neden Dr. H. Kıvılcımlı 1971 öncesi; 1960'larda dağılışa uğrayan Vatan Partisi (Türkiye Toprağında kırk yıl dövüşen Proletarya Partisi)ni neden yeniden faaliyete geçirmedi de Derleniş Parolasını ortaya attı? Bilmiyoruz arkadaşlar sorumuza cevap bulabilecekler mi?

Biz, bugüne dek, Eneski Sosyalizmin, Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi tezini, açık-gizli, bilerek-bilmeyerek terkeden her kişi ve gruba bu soruyu yönelttik. Ve birbirinden pek farklı olmayan iki tür cevap aldık:

1 — Yeni V.P.'nin eski kellesi sülale-i Aksungur'un formüle ettiği cevap: Aynen şudur: «Dr. H. Kıvılcımlı, Partiyi yeniden kuracak 15 kişiyi bulamadığı için kuramadı. Ben buldum, kurdum».

2 — Yeni V.P.'nin, yeni kellesi Kıvılcım'ın cevabı:

«Dr. H. Kıvılcımlı, 1967'de Vatan Partisini yeniden faaliyete geçirecekti. Fakat Orhan Müstecaplı, Dr. H. Kıvılcımlı'nın bu girişimini provoke etti. Vatan Partisi yerine İ.P.S.D. (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği) kurmayı önerdi. Bu önerisini Dr. H. Kıvılcımlı'nın arkadaşlarına da kabul ettirdi. Böylece, Dr. H. Kıvılcımlı Vatan Partisi yerine İ.P.S.D.'ni kurmayı mecburen kabul etti.» (Yeni V.P.'nin yeni kellesi Kıvılcım'ın bu görüşü, genel kongrede; Anarşi Yok! Büyük Derleniş!'e «olağanüstü subjektiftir, soyuttur» diyerek küfre den zavallı bir başkanlık divanı üyesi tarafından savunulmuştur. Yukarıda aktardığımız metin Kongre konuşması olduğundan elimizde yazılı biçimde mevcut değil. Bu yüzden anlatımda değişik kelimeler kullanmış olabiliriz, fakat söylenen, özce aynen budur. Eğer bu konuda hatamız varsa yeni V.P. lütfen söylesin! Düzeltmeye hazırız.)

Gördünüz mü Eneski Sosyalizmin ortodoks savunucusu rolünü oynamaya çalışan, biri yeni V.P. tekkesinin mimarı, diğeri ise bugünkü sahibi olan bu her iki oportünist akım da ne cevherler yumurtluyor:

«Dr. H. Kıvılcımlı Parti kuracak 15 kişi bulama»mış.

«Dr. H. Kıvılcımlı'yı Orhan Müstecaplı provoke et»miş. «Dr. H. Kıvılcımlı Vatan Partisi yerine İ.P.S.D. kur»muş. Bütün bunlar dünyanın en saçma, en gülünç ve zavallı yalanlarıdır. Ve bu yalanlara Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın sağlı-sollu en ağulu düşmanları bile, sözde inanmış görünseler bile, bıyık altından gülmeden edemezler. Çünkü, 1950 öncesi şartlarında illegal parti yönetmiş, 1954' te, Türkiye'de sosyalizm lafını dâhi ağzına almanın yürek istediği bir dönemde legal Vatan Partisi çıkışını yapmış, ve bütün güç dönemlerde savaşacak yığınla militan bulup teşkilâtlamış. Dr. H. Kıvılcımlı nasıl olur da 1967-1971 arası parti kuracak 15 kişi bulamaz? Buna imkân var mı?

Dr. H. Kıvılcımlı 12 Mart öncesi Sosyalist Gazetesi, İ.P.S.D. ve Tarihsel Maddecilik Yayınları olmak üzere üç örgütü birden yönlendiriyordu. Bu üç örgütten istese, istediği anda, bir değil, onbeş parti kuracak kadar insan bulabilirdi. 12 Mart öncesi hakkında üstünkörü bilgisi olan herhangi bir kişi bile bu gerçeği bilebilir.

Bir diğer saçmalama da Kıvılcımlı Usta'nın, İ.P.S.D.'ni Vatan Partisi'ne sanki alternatif olarak (Parti yerine dernek) kurmuş olduğu iddiasıdır. Burada söylenene göre Kıvılcımlı, Partiyle Dernek arasındaki farkı göremeyecek kadar cahilmiş. Demek ki, onlara göre Kıvılcımlı: «parti olmazsa dernekle de idare edebiliriz, o da işimizi görür» diyebilecek kadar ne yaptığını bilmezin biriymiş. Ne yazık ki develeri bile değil güldürmek, at gibi kişnetecek denli komik olan bu saçma iddianın sahipleri bugün Dr. H. Kıvılcımlı devamcısı postuna bürünerek adam kandırabiliyorlar.

Halbuki, hepimizin bildiği gibi Usta, İ.P.S.D. gerekçesinde, Türkiye'de böyle bir derneğe niçin ihtiyaç duyulduğunu açıkça koyar. Burada İ.P.S.D., Proletarya Partisi Lokomotifine alternatif değil; tersine partisiz işe yaramayan ve Parti'yi tamamlayacak vagon (yığın örgütü) olarak konur. Ve İ.P.S.D.nin Halk Teşkilâtlanmasındaki önemli yeri parlak bir şekilde anlatılarak göze batırılır. Bütün bunlar ortada, apaçık bilinirken yeni V.P. şefleri Kıvılcımlı Usta'ya yukardaki karaları çalmaktan çekinmezler. Bu onların meşrebindendir. Çünkü onların hastalığı otorite Megolomanlığıdır ve bu nedenle mantıklarını yitirmişlerdir. Bunun için de acınacak durumdaki zavallılardır.

Oysa Dr. H. Kıvılcımlı'nın söylediği ve yaptığı açıktı. O, Türkiye Sol Cephesinin kangrenleşmiş dağınıklık, ilkellik illetini kesin tedavi için «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» reçetesini ortaya koydu. Yerli-yabancı parababalarının azıttırdığı, babil artığı küçükburjuva ortamımızdan ve eğilimlerimizden kaynaklanan bu anarşizm hastalığından kurtuluşun başkaca hiç bir çaresi yoktu. Tek yol Derleniş metod ve biçimlerinin hayata geçirilmesiyle varılabilecek Proletarya Partisiydi.

Meseleyi böyle duruca gören Dr. H. Kıvılcımlı nasıl olur da bir taraftan herkese derleniş yolunu gösterirken, diğer yandan kendisini bu yolun dışına atıp, bir grup partisi kurabilirdi? Çocukların bile sakınabileceği böyle bir hatayı hiç Dr. H. Kıvılcımlı işleyebilir miydi? Elbette işleyemezdi.

Şimdi meseleyi daha da açarak bir grup partisi örgütlemenin Derlenişin baltalanması ve inkârı olduğunu göstermeye çalışalım:

GRUP PARTİSİ — LENİNİST PARTİ

1 — **Grup Partisi, Leninist Parti anlayışının inkârıdır** : Çünkü Leninist Parti tüm Marksist eğilimlerin «belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğar.» Bu yüzden Leninist Parti hareketin geçmişini ve bütünlüğünü temsil eder. İşçi Sınıfını ve tüm halkı Anti-Emperyalizm ve Anti-Feodalizm Cephesinde ordulaştırarak Devrime hazırlar. Her türlü irtica hareketine karşı halkın güvenliğini sağlayabilir.

Grup partisi ise, bir tek grubun kendisine «ben partiyim» demesiyle oluşan tekkedir. Her an bir yenisi zortlayabilir. Aynı zamanda bu tekkeler karyerizm (külah kapıcılık) güden kişilerce kurulduğu için hareketin geçmişini ve gerçek savaşçılarını temsil etmezler. Hareketin, bütünlüğünü parçalayıp dağıttığı için zayıf düşürür ve böylelikle faşizme ve derebeği zorbalığına karşı kolayca yenilip yutulacak lokma olmasına neden olurlar. Bunun için Delrenişten doğacak Leninist Partiyi savunmak yerine kendi mevki düşkünlüğünü tatmin için grup partisi örgütleyen kişi, Proletarya davasını baltalamış sayılır.

2 — **Grup partisinde tüzük işlemez** : Bildiğimiz gibi, **Proletarya Partisi iktidar savaşı yapan canlı savaş organizmasıdır.** Tüzük ise, bu savaş organizmasının matematik kuralı kadar kesin kanunlarıdır. Bu yüzden «Proletarya Partisi Tüzük gücüyle yürür.» Yani Leninist Parti bu kanunlar sayesinde işine yarıyanı alıp yaramayanı dışarıya atarak kittikçe büyüyüp gelişen canlı savaş organizması olabilir. Böyle bir partinin öncülüğündeki hareket, sonunda burjuva kalesini parçalayabilmek için her geçen gün hızı, kütlesi ve tahrip gücü artan coşkun bir sele benzer. Grup partisi ise, bu seli (Proletarya hareketini) bir sürü küçük derecikler halinde bölerek küçükburjuva dar boğazlar içine hapsedip kurutmaya, ya da her türlü mikrobu üreten bataklığa çevirmeye çalışır. Bu yüzden grup partisinin amacı Leninist Partinin amacının tam karşıtıdır.

Tabii ki böyle bir grup partisinin, kâğıt üzerinde, çok doğru bir tüzük-programı olabilir. Bunun zerrece önemi yoktur. Çünkü burada tüzük-prog ram, hayata geçmesi imkânsız olan bir göstermelik süsten ibarettir. (Grup partisi tümüyle Leninist Partinin anti-tezi olduğundan Leninist Parti için son derece önemli olan tüzük-program, grup partisi için aynı oranda önemsizdir.) Grup partisinde, geçerli olan tüzük hükümleri değil, megaloman şeflerin paşa keyifleridir. Bunun için tüzük hiç işlemez, ya da daha doğrusunu söylersek tersine işler. Yani, iş yapmak isteyen sağlıklı üyeler, parti dışına püskürtülürken, hasta şeflere dalkavuklukta (kölece uşaklıkta) kusur etmeyen kişilik yoksunu beyinsiz işgüzarlar itibar görür, terfi ederler.

3 — **Grup partileri halkın gözüne kül serper** : Hareketi dağınıklık batağına hapsedip, bu durumu ebedileştirmek isteyen grup partileri yıllarca Bezirgân Burjuva partileri elinde şaşkına çevrilip oyuncak olduktan sonra, nihayet bunların kime hizmet ettiğini anlayan ve kurtuluşu solda arayan halkımızı, bu kez de sol adına, bir kez daha (çokluklarıyla) şaşkına çevirirler. Üretmen insanlarımızın, bütün grup partilerinin her hafta ya da her ay sayfalarca çıkan yayınlarının tümünü okuyup değerlendirmeye ne zamanı ne de imkânı vardır. Bu yüzden, Sosyalizme yönelmek isteyen üretmenlerimiz bu keşmekeş içinde yeniden umutlarını yitirir, kaderlerine küserler.

Halbuki hareketin birliği sağlanmış, gerçek Proletarya Partisi yaratılmış, halkın karşısına onun en yakıcı problemlerine somut çözümler getiren bir programla çıkılmış olsa, beş-on yıl içinde halkımızın büyük çoğunluğunu Anti-Emperyalist, Anti-Feodal Halk Cephesinde ordulaştırmak işten bile olmayacaktır.

Şunu iyice kabartılandıralım ki, Burjuvazi halkın karşısına hiç bir zaman tek partiyle çıkmaz. O, elinin altında her zaman bir kaç parti bulundurur. Burjuvazinin bununla sağladığı kazançları şöyle maddeliyebiliriz:

a — Halkın karşısına tek partiyle çıkıp kendini ele vermez. Kendi Burjuva partilerine Parlamentoda kayıkçı döğüşü yaptırarak halkın kafasını iyice karıştırır. Böylece halkın bu yalancı döğüşü ciddiye alması ve bazı partileri kendinden yanaymış gibi görmesi, hiç değilse bir süre kandırılıp uyutulması sağlanmış olur.

b — Halkın, karşısına çıkan bezirgân partiler içinden birini, sözde, seçmesi; böylece «özgür iradesini» kullandığı, yani «özgür olduğu», yolundaki burjuva yalanına kolayca inanması sağlanmış olur. Bu yüzden Usta'lar burjuva düzeni yıkılmadıkça «genel oy»un bir burjuva hilesinden başka bir anlam taşımayacağını söylemişlerdir.

c — Burjuvazi, iktidarda olan partisi (ya da bir kadrosu) yıpranınca yani bu partinin bütün namussuzluğu ortaya çıkınca, halk tarafından anlaşılınca, artık iktidarda daha fazla tutmaz, tutamaz, alaşağı eder. Yerine yıpranmamış yeni, bir başka partisini (kadrosunu) iktidara geçirir. O partiyle, bir süre daha sömürüsünü sürdürür. O da yıpranınca yerine diğer bir partisini getirir. Bu fırıldak böylece döner gider.

Bütün bu söylenenlerden sonra anlaşılacağı gibi, burjuvazinin çok partili olmaktan çıkarı vardır. Çünkü onun amacı halkı şaşkına çevirerek uyanışını engellemek, böylece vurgunu sürdürmektir. Fakat bir halkı uyandıracak, teşkilâtlandıracak, ordulaştıracak, kısacası kurtuluş mücadelesinde ona öncülük edecek olan sosyalistlerin, halkı (çok partililiğimizle) bir kez daha şaşırtıp ümitsizliğe düşürmeye hakkımız yoktur ve olmamalıdır.

4 — **Grup partileri burjuvazinin hoşgörüsüne sahiptir** : Grup partileri, yukarıda saydığımız olumsuzlukları yanında, özellikle, işçi sınıfı hareketini yuvarlar anarşisi batağında boğma çabalarından dolayı burjuvazice hoşgörüyle karşılanırlar. Hattâ burjuvazi, sol adına daha fazla grup partisinin piyasaya çıkması için el altından girişimlerde bulunur. Çünkü onun, Allahından daha fazla korktuğu şey **hareketin birliğinin** sağlanmasıdır. Yani gerçek Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulmasıdır. Burjuvazi bilir ki, bu görev başarıldığı gün, kendisini can evinden vurarak tarihe gömecek olan silâha Proletarya artık sahip olmuş demektir.

(devam edecek)

Disk'te Çatışma mı Var ?

Uzun süre kamuoyunu meşgul etti DİSK' teki çatışma. Görünürdeki gelişmelere bakılırsa uyuşmazlığın nedeni DİSK'te önemli görevlerde bulunan 7 uzmanın çizmeyi aşan uygulamaları ve UDC çağrısının CHP'deki olumsuz etkisi idi. Bu etkenlerden dolayı başta yürütme kurulundan 4 kişi olmak üzere DİSK içindeki CHP'lilerle İlerlemeciler çatışmışlardı. Öncelikle gerçek bu mu? Bizce hayır. Son günlerde çatışma gibi görünen olayı çözebilmek için birkaç yıl geriye dönmek gerekecektir. 12 Mart döneminden kazasız belasız çıkan DİSK yöneticileri CHP'lileşme yarışına girdiler. 1974 yazında İzmit'te yapılan bir temsilciler toplantısında Gn. Başkan Kemal Türkler «Ben ceketimi satıp Halk Sektörüne katılıyarum. Sizlerde katılın» dediği için işçiler tarafından yuhalanıyordu. Bilindiği gibi Halk Sektörü CHP ideologlarınca geliştirilmiş, özellikle 12 Mart faşizminin halkımızda uyandırdığı Sosyal bilinçlenmeyi dizginleme ve CHP' ye kanalize etme amacıyla ortaya attığı sınıf uzlaştırmacısı bir sistemdi. CHP yöneticileri bile Halk Sektörü propagandasında fazla ısrarlı değilken DİSK yöneticilerinin bu kadar candan sarılması ilginç bir olaydı ve işçilerden çok haklı olan tepkiyi görmüştü. Bu tepkiler üzerine işçi sınıfını Sosyal Demokrasinin kuyruğuna takmanın pek kolay olmadığını gören DİSK ve CHP yöneticileri yeni bir taktiğe başvurdular. Bu taktiğe göre DİSK tabanındaki gelişmeyi dizginleyecek kadar «Sosyalist» geçinmek ve en zararsız «Sosyalist» akımla ittifak yapmak gerekiyordu. Ve bu taktik uygulandı. Mayıs 1975'de yapılan DİSK 5'inci genel kurulunda DİSK tabanında iyi ve kötü döğüşen bütün devrimci eğilimler ekarte edilecek 40 yıllık Sosyalizm kaçaklarının çizgisi olan Toplumsal İlerleme çizgisiyle ittifaka girildi. 5. Genel kurulun en önemli sonuçlarından biri buydu. Böylece işçi sınıfının bir bölüğünü «İlerici geçinerek» uyutacak, onun sosyalist bilinçlenme ve sağlıklı bir Proletarya Partisine varma mücadelesini engelliyecek **Mafia Teşkilatı** kurulmuş oluyordu. Böylece CHP'nin siyasi etkinliğinin koltuğu altında işçiler güller çiçekler arasında sosyalizmden uzak tutuluyor. Sosyalizmle her somut karşılaşmasında «Toplumsal İlerleme» «İleri Demokrasi» gibi uyutucu tezlerle yolu tıkanıyordu. Sınıf Uzlaşmacısı CHP ile süper oportünist «İlerleme»nin bu ittifakı, işçi sınıfının devrimci gelişimini baltalayıcı, onu sürekli olarak sosyal demokrasinin kuyruğunda tutucu siyasetlerini bu günde sürdürmekteler.

Bu oportünist siyasetin pratik uygulaması kimsenin unutamıyacağı kadar somut örneklerle doludur. Birkaçını anmakla yetinelim:

TİP'li oldukları gerekçesiyle Kimya-İş'in bizans oyunlarıyla kendisinin 1/4'i kadar dahi üyesi olmayan Petkim-İş'e katılarak eritilmeye çalışılmasını Devrimci Kimya işçileri uzun süre unutamıyacaklardır sanırız. Bu türden bir uygulamaya karşı çıkan Sosyal-İş'in çektikleri malum.

Keramik-İş varken Beton-İş adına bir naylon teşkilatın kurulmasıda Keramik-İş'in başına geleceklerin habercisi sanki.

Faşistlerin kurşunları altında militanca işçi örgütlemeye çalışan Yeraltı Maden-İş'in 3 defa Genel Kurul Kararıyla üyeliğe başvurmasına rağmen soyut bir «Goşist» ithamıyla kabul edilmemesi bu blokun devrimci sendikacılıktan ne anladıklarının diğer bir açık göstergesidir.

Bu tasfiyeci bizans entrikacılığının apaçık ve «İşçi Sınıfının bütünlüğü» sloganların ardına sığınarak yapılması içyüzünü daha bir sergiliyor bu siyasetin. Hele bir sendika bu uygulamalara başkaldırsın. Hemen anti-demokratik Anatüzüğün verdiği yetkiyle komisyon lar kurulur ve sendikanın defteri dürülür. DİSK'i keyfince yöneten bu blokun faaliyetlerine dışardan bir eleştiri mi geldi? o eleştiriyi yapan «bozguncudur» «Goşisttir» «DİSK'in bütünlüğünü bozan CIA'cıdır» «Maocudur» «Likidatördür» vs. vs. Kısacası CHP'li veya İlerlemeci **dönek** değilse onlarca en azılı işçi sınıfı düşmanıdır.

Türkiye örgütlü proletarya hareketinden 40 yıl önce ihanet ettikleri için atılan sahte TKP yöneticilerinin yanlısı olan, yine 12 Mart döneminde her devrimci, faşistlerin zulmü altındayken Fransa'ya, Almanya'ya kaçıp tatlı canını koruyan kaçaklarda 1. derece memur maaşıyla «uzman» olarak DİSK bünyesine yerleştirildi. Öte yandan birkaç yıllık mücadele içinde posası çıkan aşağı yukarı bütün guruplardan dökülenlerde gerek DİSK içinde gerek Politika gazetesinin sütunlarında yeniden boy göstermeye başladılar.

İşçi sınıfımızın bir kesimi Türk-İş'li gangsterlerin elinde inlerken daha devrimci olan bir kesim ise böyle Mafia'yı aratmayacak bir yönetim kadrosuyla sosyalizmden uzak tutulmaya çalışılıyor. Ve ne yazıkki bu politika bugüne kadar pervasızca uygulandı, hala da uygulanabiliyor. Elbette bu süper oportünist akımın bu derece «ilerleyebilmesi» biz Türkiye sosyalistlerinin önemli bir zaafından kaynaklanmaktadır. Türkiye döğüş cephesinde var olan bütün devrimcilerin derlenerek bir Proletarya Partisinde örgütlenmesi böylesine süper oportünist akımların mücadele alanından bir an evvel sökülüp altılmalarını sağlayacaktır. Böylece işçi sınıfımızda gerçek başının önderliğinde, bilimsel sosyalizmin ışığında iktidara yürüyecektir.

Elbette DİSK'in yapısı üzerinde Türkiye solu ile daha derin tartışacak birlikte mücadele yollarını arayacağız o zaman daha derinlemesine bu konulara girilecektir. Şimdi bu kadar açıklamadan sonra DİSK içindeki son «çatışma»ya dönelim.

Önce Yürütme Kurulundaki ayrılıktan başlayalım. Yürütme Kurulundaki üç üyenin (K. Türkler, M. Karaca, F. Işıklar) «İlerlemeci» gibi gösterilmesi İlerlemecilerin bir ajitasyonu ve oyunun bir parçasıdır.

Kemal Türkler ve onun uydusu M. Karaca'nın nasıl birer bukalemun olduğu herkesçe bilinir. İyi bir taktik adamı olan K. Türkler'in Genel Başkanlığı bırakmamak için kuramıyacağı mizansen, benimsemeyeceği siyaset yoktur. Üçüncü üye F. Işıklar ise CHP işçi bürosunda yetişmiş has bir CHP'lidir. Bu durumda bu 3 üyenin G.Y.K. ve yürütme kararlarına muhalif miş gibi davranmaları suni bir muhalefettir. Nitekim kısa sürede uzmanların tasfiyesi ve tasfiyelerin devamında uzlaşılmıştı.

İlerleme açısından ise bu konu daha fazla bir önem taşır. Çünkü bu sapık akımın tüm varoluşu DİSK uzman kadroları vasıtasıyla yaptıkları reklamlara dayanıyordu. İşçi sınıfına sözde inanan Devrimci ise hiç inanmayan bu oportünist akım bütün sularının kesileceği korkusuyla hırçınlaşıyor, işi yürütme kurulu toplantısını basmaya kadar vardırıyordu. Kendi sempatizanlarını ajite etme ve CHP'nin çevresinde yalanma manevrasından başka bir amaç taşımayan UDC girişimide böylece noktalanıyordu.

Şimdi gelelim bu kayıkçı döğüşünün asıl nedenlerine.

214 milletvekili çıkarmasına ve Finans kapitale hizmette gönüllü olmasına rağmen Finans kapitalce tereddütlü karşılandığından bir türlü iktidar olamayan CHP. Yeni MC'nin çözülmeye yüz tutmasıyla birlikte yeniden iktidar hazırlığına başladı. Bir yandan parti içindeki muhaliflerin sesini belli ölçüde kısmaya çalışırken, diğer yandan bazı pürüzleri halletmeye girişti. Finans-Kapitalin böylesine icazetli bir akıma dahi fazla göz yummayacağını bildiklerinden yeni aşamada F. Kapitalin önüne tertemiz çıkabilme amacıyla bu mizanseni düzenlediler. Nitekim CHP küçük kurultayı bu tavrın resmileştirilmesi oluyordu. DİSK'teki «Çatışma»nında Oleyis'in DİSK'e katılmasından hemen sonra ve CHP'nin Küçük Kurultayının yapıldığı günlerde ortaya çıkması ilginçtir.

Bundan sonra olabileceklere gelince : DİSK içinde herhangi bir bölünmenin olabileceğini sanmıyoruz. Bölünmede taraf olabilecek gibi gösterilen «İlerleme»cilerin bugün sürüklüyor gibi göründükleri Maden-İş, Turizm-İş, Teknik-İş, Bank Sen gibi sendikaları bir bölünmede yanlarında bulamıyacaklardır. Çünkü sabırlı, disiplinli bir yığın çalışmasıyla tutulan mevziler değil buralar. Bir yığın düzenbazlıkla tepeden girdikleri sendikalardır. Üstelik bugüne kadar Yaşasın Sosyalizm sloganı yerine Yaşasın DİSK sloganını geçiren aynı zamanda sendikalist olan bu dönekler bölünmeye haklı bir gerekçe de bulamıyacaklardır. Olay aynı amaçla aynı ipte oynayan cam-

(Devamı 15. Sayfada)

DİSK'TE

bazların birbirlerinin ayağını kaydırmasıdır. Yani 2 yıldır uygulanan bir bezirganlar alışverişinin bir taraf lehine dönmesidir. Bu yüzden «DİSK bölünecek buna karşı duralım» diye feryat edenler fazla üzülmesinler.

Olayın başkaca tartışılması gereken yanıda şudur. 2,5 yıl önce kendi uzlaşmacı politikasıyla işçileri fazla tutamıyacağını anlayıp kendine en az zarar verecek «Sosyalist» eğilimle ittifak yapan CHP bugün bu ittifak Politikasından vaz mı geçiyor? Bizce bu sorununda cevabı da hayır. Çünkü 2,5 yıldır bütün avutma manevralarına rağmen işçi sınıfımız nitelikçe 2,5 yıl öncesinden daha ilerdedir. O zaman tutmayan bir politikanın bugün hiç tutmayacağını CHP.li sendikacılar da çok iyi bilmektedirler. Bu yüzden yine en zararsız kendileriyle en kolay uzlaşabilecek bir eğilimle ittifak kurarak politikalarını sürdürecektir. Bu akım ise yine «İlerleme» çizgisidir bizce. Şayet Aralık ayında yapılacak olağanüstü kongreye kadar CHP'nin kuyrukaltını «İlerleme»den daha iyi yalayacak bir gurup çıkmazsa sonuç yine bugünkü gibi bir yönetim olur. Olsa olsa ilerlemenin az bir mevzi kaybı söz konusudur. Dolayısıyla yıllardır «İlerleme'den boşalan yere fırlama» manevrası kuranların hevesi kursaklarında kalır sanırız.

Sosyalist'ler olarak işçi sınıfı üzerinde oynanan bu saray oyunlarına karşı kayıtsız kalamayız. Bu oyunları özellikle işçi yığınları önünde sergilemenin değil DİSK'i bölmek, tüm işçi sınıfını bütünleştirmeye yönelik olduğunu bilip ona göre davranmalıyız. Ancak şunu unutmayalım ki Proletarya Sosyalistleri derleniş yoluna girip anlayışla dayanışmadıkça işçi sınıfımızı böyle bizantizmlerden kurtarmak, devrimin özgücü yapmak mümkün olamayacaktır.

MESS

ediyordu. Görüldüğü gibi DİSK yöneticileri külah kapma yarışı yaparken, işverenler topyekün saldırıya geçiyorlar ve kendilerinin yarattığı ekonomik krizin sonuçlarını en ağır biçimde işçi sınıfına ödettirmeye çalışıyorlar. Lokavtlar ve uzayan grevler sayesinde, hem döviz sıkıntısının getirdiği hammadde yokluğundan meydana gelen üretim düşüklüğünü hafif atlatmış oluyor, hem de stoklarını en kârlı biçimde değerlendiriyorlar.

MESS'e karşı grevler başlarken «DGM'yi ezdik, sıra MESS'te» iddialı sloganıyla yola çıkan Maden-İş Sendikası bu saldırı karşısında görüşme yetkisini DİSK Yürütme Kuruluna devretmek durumunda kaldı. Şimdi görüşmeler Rıza Güven, Kemal Nebioğlu, Abdullah Baştürk üçlüsüyle, TİSK Gn. Başkanı Halit Narin arasında sürüyor. Bu görüşmeler sürerken, MESS Genel Başkanı Şükrü Er «Biz artık tek adım geri atmayız. Maden-İş'ten maddi isteklerinden vazgeçmesini isteyeceğimiz gibi, fabrikaları yeniden işletebilmek için milyonlarca tazminat da talep edeceğiz.» diyordu. Şükrü Er'in bu pervasızlığı elbette iddialı çıkışlar yapıp adım adım gerileyen Maden-İş'in tavrından ve son günlerde tepesindeki saray oyunlarıyla yıpranan DİSK'in böyle hazırlıksız yakalanışından ileri geliyordu. İşçi sınıfımız, tepesindeki oportünistlerin gizli pazarlıklarla kendisini satmasına meydan vermemelidir. Parababaları açıkça savaş ilân etmişlerdir. İşçi sınıfı bu savaştan geçici olarak yenik çıkabilir. Ama elbette dünyaları yeniden kuran işçi sınıfımız, içinde bulunduğu bu örgütsüz dönemi aşarak, devrimci gençliğimizle elele Proletarya Partisini de yaratacaktır. Partisinin öncülüğünde tüm emekçi halkımızı örgütleyecek, parababaları düzenine son verecek, ve kendi düzenini (SOSYALİZMİ) kuracaktır.

AŞKALE

karşı uyguladığı bu baskılar ilk değildir. Sonda olmayacaktır elbette. Daha dün işçi - memur ayrımı kararnamesi ve ODTÜ'deki oyunlarla Sosyal-İş'e, Seydişehir'de Metal, Aliağa ve İpraş'taki kıyımlarla Kimya İşçilerine yönelen baskılar, bugün MESS Lokavtlarıyla yine metal işçilerine, Aşkale ocaklarının kapatılmasıyla maden işçilerine yönelmiştir. Kuşkusuz yarın başka işkollarına başka sendikalara uygulanacaktır. Tüm devrimcilere ve devrimci sendikalara düşen görev bu finans-kapital provakasyonlarına karşı uyanık olmak, üye işçileri bilinçlice direnmeye hazırlamaktır. Yeraltı Maden-İş Sendikasının bu tavrı diğer sendikalara örnek olacak devrimci bir tavırdır.

Finans-Kapital'in yiğit Maden işçilerine ve onların Militan sendikalarına karşı terör ve provakasyonları bu aşamadan sonra daha yoğun ve sistemli bir şekilde sürecektir. Aşkale Maden Ocağı işçilerinin bu mücadelesini hangi eğilimden olursa olsun tüm devrimciler desteklemeli, işçileri ve sendikayı finans-kapitale karşı yalnız bırakmamalıdırlar.

Bizler Yeraltı Maden-İş Sendikası öncülüğünde Aşkale işçilerinin bu yiğit direnişini sonuna kadar destekliyor ve bütün imkânlarımızla yanlarında olduğumuzu duyuruyoruz.

Elazığ'da Polis Zulmü

lışmalar sonucu hakim sınıfların bu demagoji silâhları da etkisiz kılınınca, her yerde olduğu gibi burada da saldırgan yüzlerini bütün iğrençliğiyle sergilemekten çekinmediler. Devrimcileri sindirebilmek için, Okula derslere girmeye gelen Atatürk Lisesi'nin devrimci öğrncilerine polisi saldırttılar. Öğrenciler komşu üç mahalleye (Fevzi Çakmak, Zarfan, Kanaldere) sığındılar. Bunun üzerine direkt mahallelere karşı polisiyle, jandarmasıyla hücum ettiler. Bu üç mahalleyi tam teçhizatlı bir şekilde uzun menzilli silâhlar ve yukarıdan helikopter desteğiyle kuşatarak saldırıya geçtiler. 7'den 70'e tüm mahalle halkı bu saldırıya karşı yiğitçe direndi. Fakat polisin ve jandarmanın tam teçhizatlı, silâhlı, helikopterli zalim saldırısı karşısında halkın taşla-sopayla-çıplak elle-çıplak göğüsle kendisini savunmaya çalışması neydi ki?

Böylece, iyice azgınlaşan Finans-oligarşisi devrimci gençliğimiz üzerinde tezgâhladığı binbir provakasyon ve katliamın yanında, 1 Mayıs, Uşak, Ümraniye ve kendi «hür basınına» aksettirmediği, direkt emekçi halka yönelik yığınla saldırılarına bir yenisini daha eklemiş oldu.

Ne amaçlanıyor? Halkımızın, istese tükrükle boğabileceği kadar azlık olan Finans Kapital-Tefeci Bezirgânlar, 40 milyonda bir kaç bin kişi olan bu vurguncular çetesi, sömürülerini ve kanlı düzenlerini bu saldırılar sayesinde sonsuza dek sürdüreceklerini mi sanıyorlar? Aldanıyorlar. Çünkü: İlk başta bizi —tüm emekçileri— dövüşe zorluyorlar. Bize savaşmasını öğretiyorlar, hem de nasıl ve ne şekilde savaşacağımızı. Kendilerinin bu geçici zaferlerinin örgütlülüğün bir sonucu olduğunu, bizlerin de ancak örgütlü olduğumuz sürece kendilerini bozguna uğratabileceğimizi öğretiyorlar.

Devrimci Derleniş Komiteleri

Her bölgede, semtte, işyerinde kurulabilecek olan bu Derleniş Komitelerinin ortak hareketini (koordinasyonunu) sağlayabilecek bir **Merkezi Devrimci Derleniş Komitesine** ihtiyaç vardır.

MERKEZİ DEVRİMCİ DERLENİŞ KOMİTESİ

Derlenişe gönül veren, bu yolda savaşmaya kararlı olan **her** devrimci eğilimin demokratikman seçip göndereceği temsilcilerden bir Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi kurulmalıdır. Yukarda da andığımız gibi bu Merkezi Komite: Türkiye'nin her yerinde kurulacak olan Derleniş Komiteleri arasında teorik savaşı yürütecek, hareketin işçileştirilip-köylüleştirilmesinde ve devrimciler arasında yoldaşça ilişkiler geliştirilmesinde bağ sağlayacak bir organdır. Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi'nin örgütlenmesi amacıyla kurulacak **geçici** bir Merkezdir. Elbette Proletarya Partisinin reorganizasyonu ile görevleri bitecektir.

Devrimci Derleniş olmaz, Proletarya Partisi reorganize edilmez ise hiçbir problemin üstesinden gelebilmemiz mümkün değildir.

Tüm Türkiye sosyalistlerini bu somut yol ve biçim üzerinde tartışmaya ve hayata geçirme uğrunda birlikte davranmaya bir kez daha çağırıyoruz.

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

MESS LOKAVTLARI

Pahalılık ve İşsizlik kapitalist ekonominin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bu iki illet özellikle kapitalist düzenin krizinin derinleştiği zamanlarda daha da dayanılmaz olarak halkın sırtına biner.

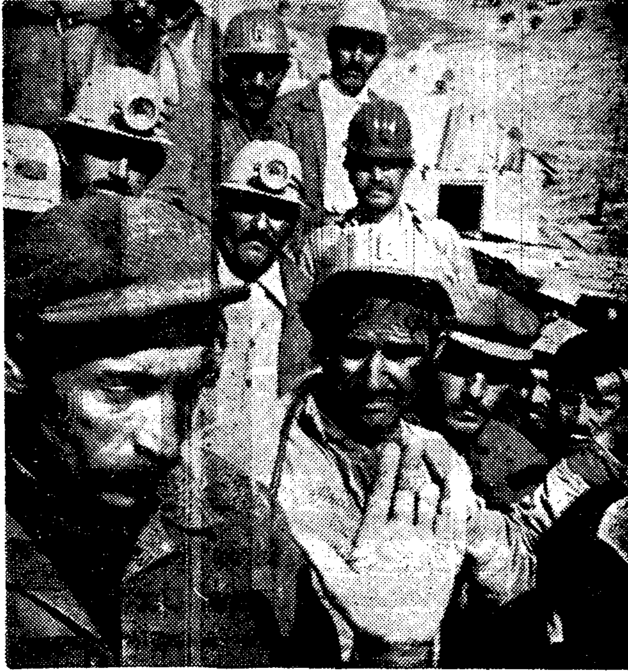
İşte ülkemizi ekonomik olarak iflasa götüren parababalarının yarattığı pahalılığı hayatın her alanında yaşıyor, görüyoruz. Döviz yokluğu, dış ödeme dengesindeki açıklık, bomboş hazine dolayısıyla IMF'nin önünde tüm hükümet yetkilileri secdeye kapanmış para dileniyorlar. Geçtiğimiz aylarda parababaları bu sıkıntılarını halkımıza yüklemek amacıyla hükümete % 10'luk devalüasyonu ve % 100'ü de aşan zamları uygulattılar. Yapılan Devalüasyon ve zamlarla evine ancak ekmek götürebilen işçilerimize bunu da çok görecekti işverenler. Pahalılıkla birlikte onun ikiz kardeşi olan işsizlik de geliyordu. Ekim ayı ortasında parababalarının en saldırgan örgütlerinden olan MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) 12 işyerinde lokavt uygulamasına geçti. Böylece Maden-İş'in 31 işyerinde uyguladığı greve 12 işyerindeki lokavtla karşılık veriyorlardı. MESS lokavtını Süt Endüstrisi Kurumu İzmir işyerinde DİSK'e bağlı Gıda-İş üyesi 160 işçiye ve PTT Adana Başmüdürlüğünde DİSK Yeni Haber-İş'e bağlı işçilere uygulanan lokavtlar izledi. Lokavt uygulamalarının hemen ardından Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Başkanı Halit Narin «Bütün işveren camiasının MESS'i desteklediğini» ilân

((Devamı 15. Sayfada)

Yiğit Aşkale Maden İşçilerine SELAM!

27.9.1977 tarihinde Türkiye Kömür İşletmesi'nin Şark Linyitleri'ne bağlı Aşkale Kömür ocakları MC hükümetinin kararıyla kapatıldı. Yakacak sıkıntısının had safhaya ulaştığı şu günlerde Erzurum bölgesinin kömür ihtiyacının önemli bir bölümünü karşılayan ocakların kapatılması, parababaları iktidarının halk sağlığıyla nasıl sorumsuzca oynayabildiklerinin bir işaretidir. Ayrıca 400 işçinin kış ortasında işsizliğe, açlığa mahkûm edilmesi de caba.

Aşkale Kömür Ocakları, Enerji Bakanının da onayıyla «İstihsalin yapılamaması, aşırı zarar ve işletmenin teknik yapısının doğurduğu zorlayıcı sebepler muvacehesinde... diyerek kapatıldı.

Oysa gerçek bu olsa bile zarar eden devlet kuruluşu yalnız Aşkale kömür ocakları değildir. Devlet Demiryolları, T. Hava Yolları, Denizyolları, diğer kömür ocakları yıllardır zarar ederken Aşkale Kömür Ocakları niçin seçilmiştir? Ocaklarda çalışan 400'ü aşkın işçinin 387'sinin Bağımsız Yeraltı ve Yerüstü Maden İşçileri Sendikasının üyesi olması sorunun cevabını verir sanırız. Kurulduğundan bu yana Militan devrimci örgütlenme ilkesiyle mücadelesini sürdüren Yeraltı Maden-İş daha örgütlenme başlangıcında bir dizi baskı, engelleme ve provakasyonla karşılaşıyordu.

Türk-İş'e bağlı Maden-İş Federasyonu ile ortaklaşa yıllarca Aşkale Maden İşçilerini sömüren TKİ Müdürlüğü, işçileri, Devrimci Yeraltı Maden-İş'e geçince çılgına döner. Uzun süre yetki engellenmeye çalışılır ama Devrimci Sendika Mahkeme kararıyla yetkiyi almıştır. Bu defa yetki tanınmaz. Eski MC hükümetince. Sözleşme imzalanmasına rağmen uygulanmaz. İşçiler aldıkları yetkiyi uygulatmakta kararlıdırlar. Grev silâhına başvurulur. Ocak 1977'de uygulamaya konan grev 68 gün sonra 19-3-1977 tarihli Bakanlar Kurulu kararıyla «Millî Güvenliğe aykırı» olduğu gerekçesiyle bir ay ertelenir. Oysa grev Millî Güvenliğe değil yöredeki egemen çevrelerin çıkarlarına aykırı düşmüştür. Nitekim grevin kaldırılmasından sonra da Erzurum'daki tüm gericiler elele karşı-devrimci propagandayı yoğunlaştırırlar. Başta AP ilçe başkanı tüm gericiler Ocağın kapatılması gerektiğini savunuyorlardı. Onları asıl telaşlandıran şey Ocaktaki ve çevredeki devrimci uyanıştı. Gerek örgütlenme esnasındaki baskı, gerekse grev günlerinde sendika yöneticilerine ve işçilere yöneltilen kurşunlu bıçaklı saldırılar işçilerde yılgınlık yerine bilinçlenme getirmişti. Bu bilinçlenmenin sonucudur ki Aşkale Maden işçileri tam bir birlik ve beraberlik içinde sendikalarına daha sıkı sarılarak aldıkları bir kararla üretimi sürdürüyorlar. Üstelik, ocak verimsizdi, işçiler çalışmıyordu gibi demogojilere karşı 5 aydır maaş almamalarına rağmen ürettikleri 200 tonluk stoku şamar gibi indirerek sürdürüyorlar.

Parababalarının devrimci sendikalara

(Devamı 15. Sayfada)

ELAZIĞ'DA POLİS ZULMÜ ve DEVRİMCİ MÜCADELE

Finans oligarşisinin «halka karşı ipek gibi yumuşak elini», bir kez daha Elâzığ'da gördük.

Bilindiği gibi 13 Ekim'de, Elâzığ'da, polis ilerici ve devrimcilerin kaldığı Fevzi Çakmak, Zarfan ve Kanaldere mahallelerinde halka ve evlerine saldırdı. Açtığı ateş sonucu 5'i kadın olmak üzere 7'si ağır yaarlı, 30'dan fazla kişi yaralandı. Olay sonucu 20'si genç kız ve kadın olmak üzere 75 kişi tutuklandı. Mahalle halkı çoluğu çocuğu, kadını, genç kızı ile tümden olmadık hakaretlerden ve dayaklardan geçirildi. Evleri yağma ve talan edildi.

Örgütsüz, dağınık da olsa halkımız her geçen gün biraz daha sömürü düzeninin farkına varıp, bilinçleniyor. Dost kim, düşman kim iyice ayırmaya başlıyor. Tüm Türkiye Halkı gibi Elâzığ Halkı da bu gelişimin dışında kalamazdı. Fakat karşı taraf da boş durmuyor elbette. Ezeli gerici bir silâh, olan mezhep (alevi-sünni) çatışmasını kışkırtarak halkı bölmeye çalışıyorlar. Böylece faşizme kitle tabanı edinmeyi amaçlıyorlar. Devrimci öğrenciler. faşist «ülkücü» ve polis iş birliği neticesi okullara sokulmak istenmiyor. Ama devrimciler yılmıyor. En doğal hakları olan öğrenim haklarını kullanmak için çabalıyorlar. Ayrıca onlar, hakim sınıfların yıllarca körüklediği Alevi-Sünni, Kürt-Türk düşmanlığı saçan propagandalarını da yıkarak MHP'li faşist köpek sürülerinin etkisini giderek kırıyorlar.

Bilindiği gibi toplum içinde bir avuç kadar azınlık olan finans-oligarşisi egemenliğini ve sömürüsünü sürdürebilmek için sınıf çatışmasını (kendisi en domuzunu ve örgütlüsünü yaptığı halde) habire kitlelerden gizlemeye çalışmakta, emekçi halk yığınları arasında yapay çatışmalar yaratarak onların ortak düşmana karşı birlikte döğüşmelerini engellemek istemektedir. Onları yanıltarak, gerçek düşmanı (kendilerini) halkın gözünden kaçırtarak hedef şaşırtmaya çalışıyor. Ülkemizde habire meydana gelen Alevi-Sünni çatışması da aslında mezhep çatışması olmayıp (olamaz da) bu kışkırtmaların sonucudur.

Fakat Elâzığ'da devrimcilerin yaptığı ça-

((Devamı 15. Sayfada)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
YILLIK ABONE : 45 TL.
Dizgi, Baskı : Ulucanlar Matbaası